Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

*[Nummer 349 12. november, 2015] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]*

WWW.SOCIALISTER.DK

Studerende, arbejdsløse, arbejdere, flygtninge

Foto: Mette Kramer Kristensen

FÆLLES FJENDE

FÆLLES KAMP

Vi kan slå Løkke og DF

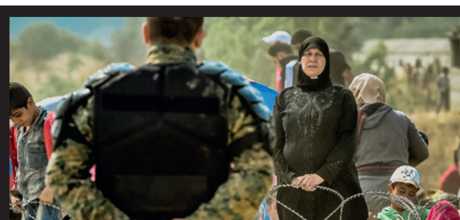
Uddannelse

Regeringen angriber os alle, men mange protesterer
Læs side 4-5

Syrien

Mange imperialistiske magter støder sammen
– Læs side 10

Ikke mere magt til EU

Nej til Fort Europa og nedskæringernes Europa
– Læs side 8-9

Majstrejkerne 1974

Borgerlige regeringer kan væltes
– Læs side 13

Radikalisering, den selvfølgelige fjende

Mange vil nok mene at debatten om radikalisering ikke er ny i Danmark. Men er den rent faktisk til stede? Diskuteres indsatsen? Eller bygger indsatsen på en ikke-udfordret selvfølgelighed?

Af Mads Madsen

For, selvfølgelig, skal vi forebygge og forhindre terror. Selvfølgelig er radikalisering en bekymrende adfærd. Selvfølgelig skal der sættes tidligt ind overfor den gruppe borgere, der er i risikogruppen for radikalisering.

Det er også en del af en bredere diskussion, for selvfølgelig skal indvandrere integreres. Selvfølgelig skal de respektere demokratiet. Og med de to politiske handleplaner fra januar og februar 2015 om antiradikalisering og antiterror er det også blevet en selvfølgelighed, at alle professionelle i det offentlige system skal have en øget opmærksomhed på bekymrende adfærd, og at det er PET der skal koordinere arbejdet på området.

Hvem tør være uenig?

Handleplanerne bygger også på en politisk holdning om, at selvfølgelig skal politiet og efterretningsvæsenet stå som centrale aktører i indsatsen.

Det er ikke nødvendigvis sådan, at man skal være uenig med de nævnte selvfølgeligheder – terror er forfærdeligt, og bør ikke finde sted. Det, som er mere bekymrende lige nu, er, om indsatsen faktisk ender med at gøre problemet værre, fordi selvfølgeligheden i debatten lukker for konstruktiv kritik. Hvem tør være uenig?

Er det, f.eks., en selvfølgelighed, at forebyggelse af terror handler om øget kontrol med og overvågning af risikogrupper? Eller risikerer sådan en indsats faktisk at skubbe den pågældende gruppe længere væk fra samfundet, fordi den almindelige borger bliver bange for den?

Dem-og-os kultur

Er det en selvfølgelighed, at bekymrende adfærd skal registreres og indrapporteres? Eller er denne mistænkeliggørelse med til at skabe en følelse af ydmygelse, nedgørelse og utryghed i den gruppe borgere, der bliver mest mistænkeliggjort?

Er det selvfølgeligt, at en tidlig indsats handler om at trække de 'anormale' til side og dermed iscenesætte deres afvigelse, og dermed skabe en os-og-dem kultur helt ned i barndommen?

Er det en selvfølgelighed, at integration er en diskussion om andres evne til at tilpasse sig, mens diskussionen om samfundets tilpasningsevne er et tabuemne?

Er det en selvfølgelighed, at en gruppe bør respektere et demokratisk samfund, hvis samme gruppe borgere ikke har politikere, der repræsenterer dem i folketinget, og som oplever, at politikere og offentlige instanser ser ned på dem, overvåger dem og behandler dem anderledes end andre befolkningsgrupper?

Er det en selvfølgelighed, at offentligt ansatte, som er i kontakt med miljøet, skal indrapportere bekymrende adfærd og opkvalificeres til at spotte den – i stedet for at sætte penge af til mere bemanding i klubber og væresteder for unge i risikogruppen, og opkvalificere dem til at bruge deres relationsarbejde til at skabe stærkere bånd mellem ung og samfund?

Gør op med selvfølgeligheden

Er det en selvfølgelighed, at næsten en milliard kroner til indsatsen hovedsageligt går til efterretningsvæsen, politi og kriminalforsorgen i stedet for at få flere pædagoger, klubmedarbejdere, skolelærer osv. ud i klasserne, så der er tid og evner til at rumme den kulturelle mangfoldighed i samfundet?

Hvis selvfølgeligheden i håndteringen af radikalisering ikke udfordres, så er der grund til at frygte endnu mere radikalisering og modkultur fremover.

Og samfundet er advaret – kulturkriminologer har i mange år advaret mod brugen af begreber som radikalisering uden at diskutere dem. Alene det at tage begreberne i brug tænkes at skabe identitetstilbud til unge afvigere.

Yderligere falder den selvfølgelige indsats i med begge ben i forhold til at være medskabende af social eksklusion af netop de grupper, der har mest brug for inklusion. Hvis radikalisering faktisk er et problem i Danmark, så lad os dog snakke om det.

Kriminalisering af børn?

Henriette Karlsen var med til at arrangere demonstrationen den 4. oktober mod at nedsætte den kriminelle lavalder til 12 år. Vi har talt med hende.

Af Louise Anker

Regeringens ønske om at nedsætte den kriminelle lavalder til 12 år og oprette en ungdomsdomstol har vakt stor kritik.

Henriette Karlsen, 24 år, iværksætter og formand for De Stærke Børn, kommer selv fra en voldsramt baggrund og har arbejdet med udsatte unge.

Hun mener, det er en helt forkert måde at tackle en gruppe af befolkningen på, som i forvejen er hårdt udsat i sit sociale ophav: "Jeg kan slet ikke stå inde for, at de voksne kan have så lidt kærlighed i sig," siger hun til Socialistisk Arbejderavis.

Hvilken logik tror du der ligger bag regeringens udspil?

Logikken fra deres side ligger nok i, at de mener, de har erfaret gennem årene, at de er for langsomme i optrækket til at samle de kriminelle unge op.

Selvfølgelig mener jeg, vi skal gå ind og støtte børnene rigtig meget i optrækket, når de begynder at udvise de forskellige tegn til at være på en kriminel løbebane, men jeg mener ikke at regler og flere love er løsningen.

Der er brug for noget fleksibilitet over for de unge i vores samfund og der er der ikke lige nu.

Hvis en 12-årig begår en kriminel handling, skal vedkommende så ikke straffes?

Jeg synes straf er et groft ord. En stor del af opdragelse er konsekvenser, men jeg mener ikke, at den måde, systemet vil sætte konsekvenser for børn og unge, er rigtigt.

Jeg synes ikke det er en hensigtsmæssig tanke, at vi nu opererer med en deadline, og hvis vi har et barn, der bliver taget syv gange efter det her lovforslag, så går vi ud og kræver specialinstitutioner, hvor børnene skal lukkes inde.

De opererer med tanker, om at de vil lave et nyt dommersystem (ungdomsdomstol), og det er helt absurd i mine ører, at du vil specialuddanne dommere til at sidde og dømme børn.

Hvordan mener du vi skal behandle unge kriminelle?

Det er et prioriteringspørgsmål. Det kommer an på sagens omfang og det, man har gjort. Vi som samfund og som system har et ansvar i at finde ud af, hvordan vi vejleder børnene bedst muligt.

Systemet slacker på det. Hvis de havde opretholdt en høj arbejdsmoral havde vi ikke stået med de her konflikter.

Hvis du gør noget meget voldsomt, skal der være en form for sanktion. Man skal gå ind og finde ud af, hvad der er gået galt, og have fokus på hele familien.

Du har et barn, som er udsat, og som gang på gang laver lort i den, og det er altid barnet, det går ud over. Det kan jeg blive rigtigt provokeret af, for børn, der er skabt af forældre, der har svært ved livet, de sidder ufrivilligt i det.

Hvad skal der til for at stoppe regeringens udspil?

Vi er en masse mennesker i Danmark, som bliver nødt til at vise vores utilfredshed med, at vi ikke vil finde os i at bøgetosserne på Christiansborg sidder og opererer sådan der med vores børn, for det er Danmarks fremtid, det går ud over.

Det mener vi

Små lysglimt bag de mørke skyer

Selvtilliden i den borgerlige regering er høj, og de angriber på alle fronter. Men de seneste måneder har vi også set tegn på, at mange er ved at have fået nok.

Først var der de mange, der hjalp flygtninge – efterfulgt af to store demonstrationsdage i solidaritet med flygtningene i flere byer.

Dernæst var der demonstrationerne mod de voldsomme angreb på uddannelserne, der bragte titusinder af især gymnasieelever på gaden.

Derudover har der været flere og større "små demonstrationer". Fx gik omkring 2.000 folkeskoleelever spontant på gaden mod skolereformen – i skoletiden – uden at nogen organisationer havde indkaldt. (Se side 5.) Andre har været mod "ungdomsdomstole", for Palæstina, for kurderne, for en anstændig finanslov osv.

Politisk forår på vej?

Gennem de seneste ca. 3 måneder har titusinder enten demonstreret for første gang – og mange andre har demonstreret for første gang i lang, lang tid.

Betyder det, at der er et nyt politisk forår på vej?

At der er ved at ske noget nyt, er der ingen tvivl om. Bortset fra lærernes protester i 2013 har der været meget få bare lidt større demonstrationer under SRSF-regeringen.

Så både antallet og størrelsen af protesterne giver grund til optimisme. Men hvorfor kommer protesterne nu?

Borgerlig retorik provokerer

En vigtig grund er uden tvivl den opskruede borgerlige retorik.

De borgerlige nøjes ikke med at angribe (som socialdemokraterne). De forsøger samtidigt at komme ideologisk i offensiven med anti-solidariske og fremmedfjendske dagsordener. Og det provokerer mange.

En anden vigtig grund er, at de har set, at det lykkedes Corydonregeringen at gennemføre meget grove angreb – uden at det kom til større protester. Så de tror, de kan fortsætte samme kurs.

Og de har set, at oppositionsleder Frederiksen ikke har tænkt sig at angribe den åbenlyse modsætning mellem det lille regeringsparti (der vil angribe velfærden) og det større støtteparti, der gik til valg på at forsvare den.

Og da Dansk Folkeparti åbenlyst er klar til at droppe valgløfterne for at støtte regeringen, så har Løkke tilsyneladende ikke meget at frygte – på det parlamentariske plan.

Kan vi slå Løkke og DF?

Men at regeringen er på konfrontationskurs med flygtningevenner og med de mange, der bliver ramt af deres angreb, er der ingen tvivl om.

Spørgsmålet er: Kan vi slå Løkke og DF?

Der er to store svagheder på vores side: Den første og vigtigste er, at vi endnu ikke har set større protester i arbejderklassen.

Mange arbejdere har protesteret i solidaritet med flygtninge som enkeltpersoner. Men vi har ikke set strejker, større tillidsmandsmøder eller andre former for protester, hvor arbejdere kollektivt siger Nej.

Kollektive protester i arbejderklassen er nøglen til at skabe en bevægelse, der for alvor kan true regeringen.

Passiv venstrefløj

Den anden store svaghed er, at der ikke er nogen synlig kraft på den politiske venstrefløj, der organiserer modstanden.

Enhedslisten, Alternativet og SF fik tilsammen næsten 600.000 stemmer ved valget. Mange af dem har protesteret de seneste måneder. Men partierne har været stort set usynlige i protesterne.

Forsigtig optimisme

Alligevel er der grund til forsigtig optimisme. De fleste af de titusinder af gymnasieelever, der demonstrerede 29. oktober, er børn af arbejderforældre.

Deres protester er mange steder blevet diskuteret af deres forældre på arbejdspladser landet over. Det samme er protesterne mod regeringens behandling af flygtninge. Og hvad med DF's og socialdemokraternes svigt af den velfærdsdagsorden, de gik til valg på?

Der er i øjeblikket et stort politisk tomrum på enhver arbejdsplads og skole. Det kan socialister udnytte til at argumentere for, at vi kan vinde over Løkke og DF, hvis vi slås sammen.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 10. november 2015 ISSN 1600-2687

Mali

Danmark skal igen i krig, venstrefløjen splittet

Siden januar 2013 har tusindvis af franske tropper været i krig i deres tidligere koloni Mali. Senere samme år blev den franske mission godkendt som FN mission, hvor både canadiske og engelske soldater har deltaget.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Frankrig har store økonomiske interesser i regionen. Store dele af den uran, som Frankrig bruger til sine atomkraftværker, kommer fra nabolandet Niger. Og der er for nylig fundet uran i det nordlige Mali.

De ledende politikere gør konflikten til et spørgsmål om kampen mod islamister i Nordmali, som gør oprør mod den vestligt støttede regering i Syd.

Men udover at krigs-fortalerne fortier de klare økonomiske interesser i Mali, glemmer den vestlige presse at fortælle om den frihedskamp, som etniske gruppe fra Nordmali i lang tid har kæmpet mod regeringen i Syd.

Splittet venstrefløj

Den danske regering planlægger nu at sende 250 soldater til Mali. Her vil man i pansrede transportlastbiler hjælpe med at sikre våben, ammunition og forsyninger til baserne i det nordlige Mali.

Dele af den danske venstrefløj kan desværre ikke gennemskue, at der er tale om endnu en krig for vestlig, og denne gang især fransk, dominans i Afrika. Med FN på banen er både Alternativet og SF hoppet med på endnu et dansk krigseventyr.

Enhedslistens folketingsgruppe anbefaler også at sende soldater afsted, men er blevet stemt ned i partiets hovedbestyrelse.

Begrundelsen for ikke at deltage er desværre ikke en principiel afstandtagen til danske militærmissioner som sådan. I stedet kritiserer den bl.a., at: "Der er ikke klare retningslinjer for de udsendte soldaters opgaver, rettigheder og pligter."

FN: sammenslutning af nedskæringsregeringer

Nogle af dem, som tydeligst har udtalt sig imod krigen, er SUF, Enhedslistens uofficielle ungdomsorganisation. De skriver bl.a.:

"Flere steder på venstrefløjen lægges der vægt på, at det er FN, der beder som støtte. For når FN siger god for en militær aktion, så må det være godt, lyder rationalet. Men det er en dybt naiv tilgang til, hvad FN er for en organisation.

FN er ikke arbejderklassens venner – det er en sammenslutning af alle de nedskæringsregeringer og militætdiktaturer, som vi aldrig kunne finde på at støtte hver for sig. FN handler lige så meget ud fra de riges interesser som alle mulige andre organisationer – EU, NATO, Verdensbanken og Den Internationale Valutafond." (Læs hele udtalelsen på ungdomsfront.dk)

Kampen mod endnu dansk millitæraktion hænger sammen med andre kampe som solidariteten med flygtninge og mod nedskæringer.

Vi ønsker at styrke den del af venstrefløjen, som ser kampen mod militarismen som en central del af vores DNA.

Læs også artiklen "Socialister og krig" side 10.

Regeringen angriber os alle

Nødvendigt med fælles modstand

Løkke-regeringen angriber flygtninge og arbejdsløse, elever og studerende. Tusinder af statsansatte tvangsforflyttes. Ulandsbistand og kultur skal beskæres.

Af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer Kristensen

Angrebene er massive. Fx skal det frem til 2019 gøres 300.000 kr. billigere pr. gymnasieklasse at gennemføre gymnasiet.

Der er råd

Regeringen har gennemført – eller vil gennemføre – mange besparelser. De kommer oveni besparelser, som i forvejen er gennemført af skiftende regeringer.

Årsagen er ikke, at der mangler penge i samfundet.

De seneste år har 'spare-regeringerne' givet milliarder i skattelettelser til de mest velstillede. Virksomheder får nedsat miljøafgifter osv.

Regeringen planlægger at bruge 30 milliarder kr. på nye kampfly – og over 100 milliarder til vedligeholdelse og service af flyene.

Mere krigsmateriel til USA's krige betyder kun mere elendighed og flere flygtninge.

Ulighed og mere politi

Som regeringer i resten af Europa er både den nuværende og foregående regering i gang med at øge uligheden og forringe solidariteten.

Mantraet er: "Tag fra de fattige og giv til de rige."

Et mere ulige samfund kræver mere politi til at holde arbejderklassen på plads. Så regeringen planlægger at sætte flere hundrede nye betjente til at holde styr på os.

Fælles kamp

Heldigvis har vi de seneste måneder set tusindvis af mennesker i aktion for at hjælpe flygtninge, som regeringen ikke ønsker at røre en finger for, men i stedet angriber.

På mange uddannelsessteder diskuteres i øjeblikket, hvad man kan gøre for at stoppe nedskæringerne. Elever og studerende landet over demonstrerede 29. oktober.

Det er meget naturligt, at man i første omgang fokuserer på 'sine egne' nedskæringer. Men det er nødvendigt at se på det store billede.

Ingen kan vinde alene

Når regeringen angriber på så mange forskellige områder samtidigt, så er det ikke nok, at fx studerende, elever og lærere kun er imod besparelser på uddannelsesområdet – selv om det naturligvis er dér, man starter.

Der er ingen af besparelserne, der er 'særligt uretfærdige'. De er allesammen uretfærdige og en del af den samme politik om at tage fra de fattige og give til de rige.

Hvis forringelserne skal slås tilbage, må elever, studerende og lærere gå sammen med arbejdsløse, flygtninge osv. om at bekæmpe dem i fællesskab.

Vi kan kun vinde, hvis vi ikke slås indbyrdes, om hvor der skal spares – men siger nej til alle angreb i fællesskab.

Nej til at administrere nedskæringerne

Det gælder også på de enkelte skoler og institutioner.

Mange steder lyder argumentet fra ledelsen, at "I er jo de bedste til at vide, hvor der skal spares".

Hvis man køber det argument, bliver resultatet fx, at fysiklærere slås mod dansklærere, om hvor der skal spares – i stedet for at slås sammen mod alle besparelser.

Elev- og studenterbevægelsen har i en del år brugt sloganet "Vi er fremtiden" mod besparelser på uddannelserne.

Men hvad med nedskæringer i dagpenge for nyuddannede? Eller dagpenge og kontanthjælp for alle andre?

Sig nej til del og hersk-politikken. Vi kan kun vinde ved at slås i fællesskab for en anden politik.

UDDANNELSE

Regeringen vil spare 8,7 milliarder på uddannelse de næste fire år.

Det kan kun lade sig gøre ved at fyre lærere, gøre klasserne større og kvaliteten i uddannelserne ringere.

Dagpenge og kontanthjælp

Regeringen har allerede nedsat 'integrationsydelsen' til flygtninge til under 6.000 kr. om måneden fra den i forvejen lave kontanthjælp.

Indførelse af et 'kontanthjælpsloft' forventes at give en besparelse på 370 millioner kr.

For at få fuld kontanthjælp skal man arbejde mindst 225 timer om året. Mange kan ikke finde de ca. 6 ugers arbejde, så det er en ren besparelse.

Arbejdsløse på dagpenge skal selv betale 3 'karensdage' om året, hvis de er fuldtids-arbejdsløse.

Understøttelsen for nyuddannede nedsættes fra 14.690 kroner til 12.805 kroner per måned.

Uddannelse er mere værd end politi og militær

På det Det Frie Gymnasium på Nørrebro i København hvor jeg går, valgte vi torsdag den 29. oktober at blokere for undervisernes adgang til skolen. Det samme gjorde ca. 100 andre uddannelsesinstitutioner landet over.

Af Lærke Haveman

Det gjorde vi, fordi den nuværende regering varsler om milliardbesparelser i uddannelsessektoren. 8,7 milliarder for at være helt præcis. Det kommer til at ramme alle landets gymnasier, tekniske skoler og universiteter.

Diskussion på elevmøde

På et stort elevmøde med ca. 600 fremmødte havde vi en længere diskussion, om hvorvidt SRP vejledning og enkeltfags HF'ernes kommende eksamener var vigtigere end den fælles kamp mod nedskæringerne.

Jeg sagde nogenlunde sådan her på mødet:

"Jeg kan jo personligt være ligeglad med nedskæringerne, jeg bliver student om 7 måneder og besparelserne vil ikke indtræffe i min gymnasietid. Men grunden til jeg ikke er 'ligeglad' er, at besparelserne også kommer til at ramme universiteterne, min kommende uddannelsesinstitution.

Jeg håber ikke de nuværende universitetsstuderende er ligeglade med min fremtid, og selv om de er færdiguddannede, når besparelserne rammer, så håber jeg, de vil tænke på mig og kæmpe for min fremtid. Ligesom vi skal kæmpe for vores gymnasium, ikke kun for os, men også for dem, der skal være på Det Frie Gymnasium om 2 og 3 år!"

Begge blokadedage var vi ca. 5-600 elever, der aktivt deltog.

Demonstrationen

Store bannere med gode politiske budskaber og kampråb! Stemningen var høj, og folk var allerede løbet tør for vand og øl, da vi kom råbende ind på Israels Plads, hvor vores fordemo skulle starte, og mødtes med 4 andre gymnasier.

Da der kom samling på folk, havde vi et frontbanner: "Mennesker over profit". Vi gik samlet mod Rådhuspladsen.

Aurehøjs kæmpe-anlæg kunne ikke overdøve "Uddannelse er mere værd end politi og militær", som gjorde alle hæse af ren begejstring. Vi kom ind på en mere end fyldt Rådhusplads, energien og glæden over fremmødet gav alle en skudsikker kampgejst.

Hvad nu?

Dagen derpå: Fredag, alle var glade, men – "så, hvad gør vi nu?" var tykt malet i folks trætte ansigter, efter en dag som DGS (Danske Gymnasieelevers Sammenslutning) kaldte en stor sejr.

Vi ved godt, at vi ikke har vundet noget. Det vi vandt den 29. oktober var synet og følelsen af sammenhold. DGS vandt retten til at sige, at de havde samlet 40.000 mennesker mod nedskæringer, når de om lidt går ind og forhandler med politikerne.

Christianshavns og to andre sjællandske gymnasier valgte også at blokere den 30. oktober.

Ca. 250 gymnasieelever, hovedsageligt elever fra Christianshavn, prøvede kl 14.30 at besætte undervisningsministeriet. Selv efter at politiet havde smidt alle væk fra Slotspladsen, var kampgejsten høj.

Kampen behøver ikke at være slut, lang fra. Men hvis vi skal fortsætte bevægelsen er vi nødt til at have et langt bedre samarbejde. Organisere os på tværs af skolerne.

Vi har brug for et stormøde, hvor vi på tværs af gymnasierne og andre skoler kan diskutere hvad vi nu gør.

Vores kamp handler ikke om at samle billige point til DGS. Vi bør gøre vores kamp til en del af en fælles kamp mod nedskæringer. Alle nedskæringerne!

Børnemagt imod skolereformen

"Tid til fritid", "Børnemagt imod reformen", "Kvalitet fremfor kvantitet", "Stop den nye skolereform!" Det var nogle af budskaberne, da omkring 2000 skoleelever den 3. november pjækkede fra skole for at gå til demonstration mod den nye reform.

Af Marie Jæger

Socialistisk Arbejderavis talte med nogle af de demonstrerende elever.

Hvorfor er I her i dag?

Lucca, 8. klasse, Hareskov: "Vi er her i dag, fordi vi ikke bryder os om den nye skolereform. Vi er utilfredse med, at vi skal gå i skole lige så lang tid som voksne med fuldtidsarbejde."

Julie, 8. klasse, Grønnevang: "Politikerne skal også se, at det ikke er tiden, vi går i skole, der gør forskellen for, om vi lærer noget. Det er indholdet af den undervisning, vi får. Det, at lærerne ikke har noget forberedelses-tid, gør ikke noget godt."

En af Julies klassekammerater supplerede: "Lærerne må ikke længere forberede sig hjemme, så de har ikke længere tid til at forberede undervisningen til os. Det betyder, at der bliver dårligere undervisning til os, men også, at lærerne er meget mere stressede, og der ikke er særlig god stemning i klassen. Folk bliver meget mere trætte og gider ikke lære noget. Når du ikke gider lære noget, kan du ikke lære noget."

Caroline, 8. klasse, Grønnevang: "De lange skoledage betyder, at vi ikke har noget fritid. Vi har skoledag fra 8-16, og så er vi hjemme en time til at spise lidt mad og lave lektier, og så skal vi videre til sport og kommer sent hjem om aftenen. Så vi har ikke noget fritid."

Hvad betyder det, at man ikke har noget fritid?

Julie: "Der er rigtig mange, der har droppet deres fritidsinteresse, fordi vi simpelthen ikke har tid, og vi er rigtigt pressede. Man er også hele tiden træt og kan ikke overskue særlig meget. Jeg tror, det skyldes de lange skoledage."

Josefine, 8. klasse, Maglegård Skolen: "Man bliver meget stresset, og man bliver hurtigt voksen. Man har ikke tid til andet end seriøs skole. Vi kender mange, der er gået ned med stress – både voksne, men også børn pga. for meget pres."

Men er det ikke netop det at lære og have en karriere og et arbejde, som livet handler om?

Caroline: "Det er ligesom om vores fremtid allerede er planlagt; at vi skal gå i skole, og vi skal have de her høje uddannelser med så høje snit, at det nærmest er umuligt. Vi kan ikke selv vælge, fordi de vil have, at vi bare skal stå i båse og følge mainstream. Det er der jo ingen, der kan holde til. Vi får ikke det liv, vi gerne vil have, hvis vi bare gør, hvad de siger."

"Jeg vil gerne have flere valgmuligheder til selv at vælge, hvad jeg gerne vil, i stedet for alle de forventninger og krav til, hvad jeg skal være for andres skyld."

Hvorfor demonstrerer I i dag?

Lucca: "Her viser vi, at vi er fælles om det her. Et læserbrev er kun ét brev – her viser vi alle sammen, at vi er utilfredse. Det er fællesskabet, der støtter op om det her."

Jeg tror, at der skal meget til, for at det bliver lavet om, når de har lagt sig så fast på det. Men vi vil gøre vores, for at det bliver lavet om; om det så ikke bliver i vores skoletid, så i hvert fald for de yngre."

Nanna, 8. klasse, Hareskov: "Hvis alle lægger et massivt pres på regeringen, så kan det jo ikke passe, at der er 179 mennesker, der synes, at tingene skal være på en bestemt måde. Hvis alle lægger et pres på regeringen, så er de jo nødt til at gøre noget ved det."

Der er rigtig mange, der har demonstreret; gymnasieelever og universitetsstuderende, og der er også nogle lærere, der har strejket. Kan I se, at der er noget fælles?

Viola, 8. klasse, Maglegård: "Ja, vi vil alle sammen det samme, vi har det samme formål."

Kan I bygge noget sammen, tror I? Kan I lave noget sammen næste gang?

"Ja, det tror jeg sagtens, vi kan."

Åbne grænser – Ja tak

"Fra rummet ser vi ingen landegrænser. Vi ser kun en unik planet med en tynd, skrøbelig atmosfære, svævende i et vidtstrakt, ugæstfrit mørke. Heroppefra er det krystal klart, at vi er én menneskehed, og i sidste ende deler vi den samme skæbne" – Astronaut, Alexander Gerst, på sin blog 25. juli 2014

Af Marie Jæger

Det kan måske være svært at se i en verden, hvor racistisk retorik og politik hver dag flyder fra medier og politikere, hvor størstedelen er vores liv organiseres inden for nationalstatens rammer, og hvor vores løn og levevilkår presses med henvisning til den nationale konkurrencedygtighed.

Nationale identiteter har kun til formål at skabe opbakning til de magthavere, der står for racistiske og asociale nedskæringer, som rammer både danske arbejdere, arbejdsløse og studerende, men også flygtninge og migranter, som har set sig nødsaget til at søge en fremtid uden for deres hjemland.

Nationale grænser opretholdes med vold, der hver dag rammer tusindvis af flygtninge, som søger sikkerhed inden for Europas grænser.

Vores solidaritet ligger ikke hos vores nationale eller europæiske magthavere, som uden at blinke lader millioner af flygtninge vente under horrible forhold i lejre, mens de stadigt sender nye bomber og tropper til andre lande.

Vores solidaritet ligger hos den globale arbejderklasse, som gang på gang fordrives fra deres hjem på grund af globale magthaveres imperialistiske interesser.

Mennesker skal have ret til at rejse derhen, hvor de vil – hvad enten det er efter arbejde, sikkerhed, kærlighed eller noget helt fjerde.

Vi skal ikke lade vores magthaveres grænser forhindre, at mennesker slår sig ned og skaber et liv, hvor de vil. Vi skal åbne grænserne for alle og byde velkommen til vores nye naboer, kolleger og kammerater i kommende kampe mod nedskæringer.

Vi skal åbne grænserne og svare på magthavernes racisme med solidaritet og internationalisme!

Nyt klistermærke fra IS/U

Vi har lavet et nyt klistermærke, der kan bruges i kampen for flygtninges rettigheder og i EU-valgkampen.
Du kan få dem i din IS/U-afdeling: 10 stk. for en tyver eller 30 stk. for 50 kr.
Eller du kan bestille dem på mail – isu@socialister.dk – så kommer der porto oveni.

Integrationsydelsen

Nedskæringer betyder stagnering og fattigdom

Socialistisk Arbejderavis har talt med Majbrit Berlau, forkvinde for Dansk Socialrådgiverforening, om regeringens forringelser af integrationsydelsen.

Af Jesper Juul Mikkelsen og Louise Anker

Hvad går det vedtagne forslag om integrationsydelse ud på?

Det går ud på at sænke ydelserne ret markant, så den enkelte skal motiveres til at tage et arbejde.

Hvilke sociale konsekvenser vil det få for dem, der bliver ramt af integrationsydelsen?

Det ved vi rigtig meget om, fordi man har lavet mange undersøgelser af starthjælpen tilbage i 00'erne. Ud fra de analyser er det vores klare opfattelse, at integrationsydelsen medfører højere grad af stagnering og fattigdom.

Hvordan viser den fattigdom sig?

Først og fremmest, så er folk bragt i den økonomiske situation, at de ikke har råd til det hele. Dvs. de skal prioritere mellem mad, boligydelse, tøj, transport, medicin. Vi er nede på det helt basale plan.

Alvorlige konsekvenser

Det har nogle ret alvorlige sociale og sundhedsmæssige konsekvenser. De sundhedsmæssige konsekvenser er ret åbenlyse, fx ringe ernæring, men også fravalg af medicin som kan have nogle alvorlige psykosociale og arbejdsrettede konsekvenser.

Der er en del af de flygtninge som kommer til Danmark der er ramt af posttraumatisk stress. Modtager man ikke behandling for sin sygdom så forringes ens levevilkår markant. Så er der en række sociale konsekvenser af den meget lave ydelse. Bl.a. at man isoleres rigtig meget når man er fattig.

Laveste fællesnævner

Ser du en tendens til at nogle af de ydelser man indfører over for flygtninge senere bliver til ydelser, som bliver rettet mod bredere grupper?

Nej. Den linje kan man ikke trække.

Men man kan trække den linje, at politikerne de sidste 15 år generelt har valgt at nedsætte ydelserne for visse grupper med en idé om, at så flytter de sig, og med nogle henvisninger til det lave niveau på SUen.

Altså at når nogen på SU kan klare sig, så bør den her gruppe også kunne.

Hvis vi havde hobe af unge mennesker, der klarede sig alene på SU, så ville det være et rimeligt argument, men sådan er vilkårene bare ikke for folk på SU.

Man kan ikke tegne den linje, for rigtigt mange på SU har et job ved siden af eller et SU-lån eller begge dele.

Integrationsydelsen er en del af flere nedskæringer. Har I nogen idé til, hvordan man stopper de kontinuerlige angreb på de sociale ydelser?

Diskussionen om fattigdommen forsøger vi at holde kog i, i den offentlige debat, ved at redegøre for konsekvenserne af det.

Fagbevægelsens ansvar

Vi synes at fagbevægelsen skal have som politisk dagsorden at mindske uligheden i vores samfund.

Dermed også have politiske holdninger og tage ansvar for de mennesker, der står uden for arbejdsmarkedet, selvom de ikke er medlemmer af fagforeninger. For det er der mange af dem på kontanthjælp og integrationsydelse, der ikke er.

Jeg synes, det er mennesker, vi må have en fælles ambition om, skal på arbejdsmarkedet. Jeg synes også, man kan sætte det ind i en større velfærds-kontekst, om hvad er det for et samfund, vi gerne vil have.

Man skal øve sig i solidaritet

Den diskussion skal ikke bare tages i Politiken engang imellem. Den skal også tages ude på arbejdspladserne, og med vores medlemmer og medlemmer af fagbevægelsen.

Hvis vi ikke opretholder et folkeligt pres på at ønske en solidaritet også med dem der er mest udsatte i vores samfund så har vi et rigtig stort problem.

Man skal øve sig i solidaritet! Det kræver, at vi har en konstant dialog med hinanden omkring det.

Integrationsydelse får kun få i job

Den nye integrationsydelse betyder massiv nedgang i indkomsten for indvandrere, flygtninge og andre som ikke har boet i Danmark i mindst 7 ud af de sidste 8 år.

Når integrationsydelsen træder i kraft 1. juli 2016 vil ægtepar uden børn gå fra 21.698 kr. om måneden før skat til 11.890 kr.

For ægtepar med børn falder ydelsen fra 28.832 kr. før skat til 16.638. Enlige uden børn går fra 10.849 kr. til 5.945 kr.

Der er tale om en social katastrofe for de 21.000, der bliver ramt alene i 2016.

Inger Støjberg – som fører kniven – har gang på gang forsøgt at retfærdiggøre integrationsydelsen med, at den vil få flere i job.

Og hun har krydret med racistiske hentydninger om, at det også er på tide, hvis man har været 5 år i Danmark – underforstået: De, som bliver ramt, må være dovne, arbejdsky samfundsnassere.

Støjbergs løgne afsløret

Nu viser tal fra Støjbergs eget ministerium, at kun 283 ud af de 21.000 (1,3 pct.) ventes at komme i job som følge af forringelserne.

Det er tal, som med sikkerhed ikke kommer bag på Støjberg.

Racistiske afledningsmanøvrer og omfordeling fra fattige til rige går hånd i hånd.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Tag statsborgerskabet fra DF's Christian Langballe!

De seneste måneder har vi set en enorm bølge af solidaritet og støtte til de – især syriske – flygtninge, som er rejst til eller gennem Danmark.

Dansk Folkeparti har haft lidt svært ved at manøvrere i en situation, hvor folkestemningen er vendt, og meningsmålinger har vist at 56 pct. af befolkningen (mod 36 pct. året før) mener, at Danmark bør tage imod flere flygtninge.

Derfor har de været forholdsvis stille på flygtningeområdet – indtil de på snedig vis fandt en måde at afspore debatten på:

De seneste uger har politikere og medier kørt en smædekampagne mod Belal El-Khatib, som fik nægtet statsborgerskab af politiske grunde – nemlig at han (med lovlige midler) arbejder for et kalifat i Danmark.

Det har DF så prøvet at generalisere: Fremover skal det være muligt at tage statsborgerskabet fra personer der "svigter dette løfte om loyalitet og troskab over for Danmark," som Christian Langballe siger.

Hvis DF virkelig er så ivrig efter at "forsvare demokratiet" burde man måske starte med at kigge på sin egen (meget udemokratiske og topstyrede) parti-organisering.

Dernæst på de 20 pct. af deres egne vælgere, som foretrækker demokratiet erstattet med "en stærk leder", som ikke behøver stå til regnskab for folketinget eller vælgerne.

Hvad vi egentlig er vidne til er en hetz mod radikale muslimer, som naturligvis er ekstremt nem at generalisere til en hetz mod muslimer som sådan – den gruppe i Danmark og Europa som er hårdest ramt af racismen.

Venstrefløjen må gå forrest i kampen mod denne hetz og forsøg på tankekontrol. Og vi må ikke lade DF's giftige islamofobi afspore kravet om asyl til alle.

Dagpengeforlig: Endnu et angreb

Dagpengeforliget er det seneste i en lang række af angreb på arbejderklassen siden 2008, hvor magthaverne brugte den økonomiske krise som anledning til nye angreb.

Af Lene Junker, foto: Mette Kramer Kristensen

Forliget er indgået mellem Venstre, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne og bakkes op af LO og FTF.

Trods klokkeklare valgløfter var Dansk Folkepartis sociale profil og retorik heller ikke noget værd i den virkelige verden denne gang. Thulesen Dahl beklagede, men undskyldte sig med at LO og FTF var ganske tilfredse med dagpengeforliget.

LO's formand, Harald Børsting, brugte en stor del af sin taletid på LO-kongressen for nylig til at forsvare dagpengeforliget, som fik mange kritiske ord med på vejen i den efterfølgende debat.

Dog endte forsamlingen med at vedtage formandens beretning, enstemmigt.

Socialdemokratiets formand, Mette Frederiksen, var tilfreds med dagpengeforliget. De unge på dimittendsats skal nok klare sig, mente hun.

Lappeløsninger

Der er to centrale årsager til, at borgerskabet og dets politiske venner har forringet dagpengesystemet.

De sparer på dagpengene for at kunne give flere skattelettelser og støtteordninger til sig selv.

Og de svækker den sociale sikkerhed, så arbejdsløse presses til at tage arbejde på dårlige vilkår – og dem i arbejde presses til at finde sig i stadigt ringere løn- og arbejdsvilkår.

Dagpengekommissionens forslag og det hurtige dagpengeforlig kommer derfor ikke som nogen overraskelse.

Dagpengene har været et varmt politisk emne siden 2010. Kritiske socialdemokrater, som Jan Johansen, samt SF og Enhedslisten og den faglige venstrefløj og græsrødder har gang på gang haft fokus på dagpengene.

Flere gange lod de sig spise af med lappeløsninger og sikrede regeringens overlevelse.

Men nu er regeringen udskiftet, og snart udløber lappeløsningerne.

Ikke på dagpenge

Alle de, der står bag dagpengeforliget og roser det, kommer aldrig selv til at skulle leve på dagpenge.

De har sikret sig selv løn, vederlag og pensioner i en helt anden prisklasse.

De deler hverken vilkår eller fælles interesser med den arbejderklasse, for hvem den tryghed, dagpengene gav, betyder så meget.

Hvad betyder dagpengeforliget?

Dagpengeforliget er indgået mellem Venstre, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti og støttes af Radikale Venstre. Det bygger på Dagpengekommissionens rapport, som blev offentliggjort 19. oktober.

Dagpengeforliget forbedrer ikke vilkårene for de arbejdsløse. Først og fremmest fordi det ikke må koste mere end de nuværende regler.

Alle arbejdsløse får 3 karensdage om året. Det er dage uden dagpenge og svarer til 2.481 kr. Herved spares 310 millioner.

Dimittendsatsen forringes. Den udgør nu 82% af dagpengene, men vil fremover kun udgøre 71,4 % af dagpengene. Det rammer alle nyuddannede, som mister 1.897 kr om måneden og 22.536 kr om året. Herved spares 580 millioner.

En mere fleksibel optjening af dagpengeretten, så vikar og korttidsansættelse også tæller. Det vil reducere antallet af personer, som mister dagpengeretten med ca. 2.000. Alligevel kan man forvente, at 10.000 mister dagpengeretten, fordi der ikke er jobs nok at få.

Alt i alt betaler de arbejdsløse omkring 1 milliard kr., for at dagpengeforliget kan overholde dagpengekommissionens præmis: Den nye reform må ikke koste mere end den gamle reform.

Dagpengekommissionen

Trods massiv kritik ønskede Helle Thornings regering ikke at ændre dagpengereformen fra 2010. I stedet nedsatte hun en Dagpengekommission.

Dagpengereformen fra 2010 halverede perioden, hvor man kan få dagpenge, fra 4 til 2 år. Og den fordoblede den tid, man skal arbejde for at optjene retten til dagpenge fra et halvt til et helt år.

Dagpengereformen var en voldsom forringelse af arbejdsløses rettigheder og vilkår.

Siden er 60.000 er faldet ud af dagpengesystemet og må nu overleve i kontanthjælpssystemet – eller uden nogen penge overhovedet.

Større risiko for at dø end få job i ressourceforløb

35 er døde mens de har været i ressourceforløb siden 1. januar 2013. Kun 31 har fået job.

Det viser en opgørelse, som NORDJYSKE Stiftstidende har lavet i 79 kommuner landet over.

I Nordjylland har 181 været i ressourceforløb. 8 er døde, og kun to har fået job.

Ressourceforløbene var en del af S-R-SF-regeringens førtidspensions-reform. Som udgangspunkt blev der lukket for, at folk under 40 skulle kunne modtage førtidspension. I stedet skulle de først i ressourceforløb.

Reformen blev solgt som hjælp til de svageste. Men der skulle spares 1,9 milliarder kr. på området. Konsekvensen har NORDJYSKE afdækket tydeligt.

Harald Børsting forgyldt

Harald Børsting er stoppet som LO's formand. Alligevel vil han hvert år resten af sit liv få en "tilsagnspension" på 604.800 kr. Penge som LO's medlemmer betaler.

Af Christine Bergen

Desuden får han folkepension og ATP, og sin private pensionsopsparing. Så Harald Børsting er altså sikret en tårnhøj indkomst resten af sit liv.

De 604.800 kr. om året betyder, at han tjener mere end 90 pct. af befolkningen.

Forgyldt af medlemmerne

Harald Børstings gyldne håndtryk står i skarp kontrast til hans medlemmers situation.

Reallønnen er de seneste år faldet eller stagneret, mens chefernes lønninger stiger massivt.

Og det sidste, Harald Børsting var med til at gøre som LO-formand, var at godkende dagpengekommissionens forslag til nye dagpengeforringelser, som vil stille mange af hans arbejdsløse medlemmer endnu dårligere.

Pampere

LO's ledelse (som Harald Børsting dengang var en del af) afskaffede egentlig tilsagnspensionen i 2003. Men de sørgede dog for, at tilsagnspensionen ikke blev afskaffet for dem selv.

På den LO kongres, hvor Harald Børsting overlod formandsposten til Lizette Risgaard, blev der desuden vedtaget, at LO's ledelse skal have lønforhøjelse på 1,5 pct. årligt.

Det betyder, at formanden for LO om tre år får 120.782 kr. om måneden i løn, pension og tillæg, mens de fire næstformænd hver får 92.422 kr.

Tillidsvalgte skal aflønnes som medlemmerne

Det er på tide, vi får et opgør med de overdådige lønninger til fagbevægelsens toppampere.

Vi mener, at alle tillidsvalgte i fagbevægelsen skal aflønnes med gennemsnitslønnen blandt de medlemmer, de er valgt af.

Det vil have mindst to fordele: For det første, at de valgte selv har en personlig interesse i at sikre medlemmerne så høj en løn som muligt.

For det andet vil det gøre det langt sværere for de valgte at leve et liv, der bliver mere og mere forskelligt fra deres medlemmer, jo højere op i hierarkiet, de kommer.

Stil forslag

Forslaget er meget enkelt. Prøv at stille forslaget til den næste generalforsamling i din afdeling, hvis du er medlem af en fagforening.

Selvom det måske ikke bliver vedtaget, så er det med til at rejse en vigtig diskussion om lønningerne i fagbevægelsen.

IKKE MERE MAGT TIL EU

EU-afstemningen handler for de fleste ikke om indholdet i "retsforbeholdet". For de fleste af os er det kompliceret og uoverskueligt. Det handler om noget mere enkelt: Skal EU-institutionerne have mere magt?

Med andre ord: Kan vi have tillid til, at disse EU-institutioner varetager almindelige menneskers interesser? Og kan vi have tillid til de politikere, der anbefaler, at vi skal stemme Ja?

De fleste af de politikere, der vil afskaffe forbeholdet, er fra de samme partier, der i de seneste 3 regeringer har hovedansvaret for stribevis af nedskæringer og angreb på demokrati og retssikkerhed.

Dem er der absolut ingen grund til at have tillid til. Men hvad med EU?

EU: Frihed og demokrati?

For ret få år siden var det muligt at fortælle en historie om, at EU stod for frihed og demokrati og var garanten mod krig i Europa. På venstrefløjen har det især været SF's fortælling om EU.

Fortællingen har aldrig haft ret meget med virkeligheden at gøre. Men de seneste få år er den blevet så utroværdig, at man sjældent hører den.

I den økonomiske krise siden 2007 har EU's rolle i stigende grad været at angribe arbejderes, unges og pensionisters levevilkår – især, men ikke kun, i Grækenland, Irland, Spanien og Portugal.

Men to begivenheder, på hver sin side af sommerferien, har gjort EU's rolle ekstra tydelig: Afpresningen af den græske regering med den seneste 'lånepakke' – og de tusinder af druknede flygtninge, der ikke klarede at komme ind i Fort Europa.

Myterne om 'det liberale Europa' og 'den moralske stormagt' døde definitivt i sommeren 2015.

EU er et, ikke særligt vellykket, forsøg på at skabe en imperialistisk stormagt som redskab for europæisk kapital til at varetage deres klasseinteresser.

Derfor siger vi: Ikke mere magt til EU – Stem Nej ved afstemningen 3. december.

NEJ
til nedskærings-Europa

"Krisen endte med at give os det politiske momentum til at gennemføre forandringer, der før nedgangen havde været umulige at få igennem," sagde daværende formand for EU-kommissionen, Barosso.

EU og EU-landene er blevet ramt meget forskelligt af den økonomiske verdenskrise, der kom til Europa i 2008-9.
Men de har været enige om at benytte krisen til at angribe arbejdere, studerende, pensionister osv. med hård hånd – uanset hvor meget de enkelte lande har været ramt af krisen.

Især Grækenland er blevet hårdt ramt, både af krisen og af nedskæringer. Selv om alle kan se, at de aftaler om gældsbetaling, Grækenland er blevet tvunget til at indgå, er umulige at indfri, har EU-lederne været "meget insisterende" på at de skulle gennemføres.

Den vigtigste årsag er ikke økonomisk, men politisk: Hvis den græske SYRIZA-regering fik held til at afvise krisepolitikken, ville arbejderpartier i andre lande uden tvivl blive inspireret til at følge efter og afvise at betale de riges krise.
I både Spanien, Portugal og Irland har venstrefløjen haft fremgang de seneste år. Jeremy Corbyns valg til Labour-leder i Storbritannien er også et signal om, at mange har fået nok af nedskæringerne.

En stemme mod EU er også en stemme mod nedskæringspolitikken – uanset om den bliver gennemført af EU eller af EU-nedskærings-partierne.

ET ANDET EUROPA ER MULIGT

Når vi siger "Ikke mere magt til EU", så er svaret ikke "mere Danmark".

Vores svar er at styrke bevægelsen mod nedskæringer og racisme i hele Europa – og udenfor.

Det betyder fx ja til at bygge netværk mellem flypersonale, havnearbejdere eller andre over hele Europa, der bliver ramt af de samme angreb, privatiseringer osv.

Det betyder fx, at når græske arbejdere siger Nej til EU-påtvunge nedskæringer, så skal vi også på gaden i andre EU-lande i solidaritet med grækerne.

Det betyder, at når anti-racister i Grækenland tager initiativ til fælles-europæiske aktioner 19. marts 2016, så forsøger vi også at skabe en koalition, der kan markere dagen i Danmark.

Fortsæt selv eksemplerne.

EU er vores modstander

I kampen mod nedskæringer og racisme er EU ikke en allieret – og kan ikke blive det. EU er magthavernes redskab til endnu flere nedskæringer og endnu mere racisme.

I stedet skal vi lade os inspirere af kampene i andre EU-lande mod nedskæringer og racisme – og bygge en stærkere modstand her, der forhåbentlig snart kan blive stærk nok til at inspirere andre steder.

Et andet Europa er muligt. Ikke med EU, men i en bevægelse for et solidarisk Europa – og en solidarisk verden.

EU OG DEMOKRATIET

At EU har et "demokratiske underskud" er velkendt. Så bare et par enkelte eksempler her.

EU har et parlament. Men EU-parlamentet kan ikke stille lovforslag, kun godkende eller forkaste forslag fra EU-kommissionen. Ikke underligt at valgdeltagelsen til EU-parlaments-valgene siden 1999 har været under 50 pct.

Folkeafstemningen i Danmark i 1992, der sagde Nej til EU's Maastricht-traktat, er blot et eksempel på, at EU har det svært med den folkelige opbakning.

I 2003 stemte 56,1 pct. af svenskerne Nej til EU's økonomisk-monetære union (ØMU).

I 2005 skulle alle EU-lande stemme om en ny EU-forfatning. Ved de første folkeafstemninger i Holland og Frankrig faldt den, så de øvrige afstemninger blev ikke gennemført.

I 2008 skulle irerne stemme om Lissabon-traktaten (EU-forfatningen i ny indpakning). Igen et Nej.

Grækenland

Et særligt groft eksempel på EU's mangel på respekt for demokratiet er forløbet omkring den seneste "aftale" om den græske gæld.

Den græske regering havde forhandlet et resultat med Euro-gruppens finansministre. Den blev sendt til folkeafstemning, hvor et stort flertal sagde Nej.

Alligevel tvang EU-bosserne den græske regering til få dage senere at acceptere en endnu værre aftale.

Aftalen administreres af ikke-valgte mappedyr indkvarteret på dyre græske hoteller.

ET INTERNATIONALISTISK NEJ

Nogle er bekymrede for, om venstrefløjens Nej til afskaffelse af EU-forbeholdet vil styrke Dansk Folkeparti snarere end venstrefløjen.

Den eneste risiko for, at det sker, er, hvis venstrefløjen er uklar på, at vi faktisk vil det stikmodsatte.

Derfor er det ærgerligt, at Enhedslisten og Folkebevægelsen mod EU har lavet en "fælleserklæring" sammen med Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, som indeholder (nogle ganske vist ret tekniske) alternative forslag til ja-partiernes.

Erklæringen forhindrer dog ikke partierne i at føre deres egen valgkampagne, men den efterlader indtrykket, at der er et politisk alternativ bestående af de 4 partier, hvilket jo er langt fra virkeligheden.

Fremfor at føre valgkamp på et nationalt grundlag, som DF ønsker, så bør vi gøre det klart, at forskellene er åbenlyse. Nogle få eksempler:

- DF vil forhindre flygtninge i at komme til Danmark, vi siger: Flygtninge er velkomne!
- DF vil have øget national grænsekontrol, vi vil fjernet både den nationale grænsekontrol og Fort Europas grænser
- DF har kun foragt for den græske befolkning, vi siger nej til afpresningen af Grækenland
- DF ønsker mere politi, vi ønsker politiet afskaffet

Frem for at lade DF styre dagsordenen, kan venstrefløjen bruge afstemningen til at komme i offensiven med solidariske svar.

Nej til Fort Europa

Når almindelige mennesker taler om flygtningekrisen, taler de om folks lidelser og flugt fra krig, død, tortur og ødelæggelse. Når EU-politikere gør det, mener de, at de ikke kan koncentrere sig om nedskæringer, krig og nyliberal politik.

EU – verdens rigeste region – har i 2015 modtaget nogle få hundrede tusinde flygtninge.

I Mellemøsten – en langt fattigere region – er der 10 millioner flygtninge (+ flere millioner internt fordrevne). Globalt er der ca. 60 millioner flygtninge.

Set i forhold til landenes købekraft har lande som Etiopien, Pakistan, Kenya og Tyrkiet mellem 200 og 1000 gange flere flygtninge end Danmark. Danmark ligger i bund i Europa set i forhold til købekraft (nr. 81 på verdensplan).

Det liberale EU

Flygtningekrisen har udstillet det liberale Europa. Én ting er, at nationale grænser i praksis igen er ved at blive indført i EU-landene. En anden ting er, at den fremmedfjendske højrefløj går frem i lande som Polen og Ungarn.

Men de fleste angreb på flygtninge kommer ikke fra den yderste højrefløj. De kommer fra det, Tariq Ali har kaldt "det yderste centrum", samt fra EU-institutionerne selv.

I Østrig er det en socialdemokratisk premierminister, der genindfører grænsekontrollen. I Slovenien er det et centrum-parti. I Grækenland er det EU, der kræver, at SYRIZA-regeringen holder 50.000 flygtninge inden for landets grænser.

Fort Europa

EU's befolkningskontrol bygger på "fri bevægelighed" inden for EU's grænser. Til gengæld har man rejst en mur uden om EU's grænser, der bliver forsvaret af pigtråd, påtvungne "aftaler" med nabolande samt politi og militær.

Fordelingen af flygtninge er reguleret i "Dublin-aftalen", som betyder, at de fleste flygtninge er fastlåst i lande som Italien og Grækenland.

Men når en række østeuropæiske lande – og bl.a. Danmark – nægter at deltage i fordelingen af flygtninge, så bryder konstruktionen sammen.

Krise for EU

Det var flygtningene selv, der gjorde det til en krise for EU-systemet. Det var dem, der brød gennem pigtrådshegnene eller satte sig på tog mod Nordeuropa.

Mens titusinder af almindelige mennesker over hele Europa spontant hjalp flygtningene, udstillede de samtidig umenneskeligheden fra både EU-systemets side og EU-landenes regeringer.

EU-systemets svar på de endnu større flygtningestrømme, der er på vej de kommende år, vil være endnu flere grænsekontroller, hot-spots til opsamling og kontrol af flygtninge, flygtningelejre som "Junglen" i Calais og mere væbnet bevogtning af de ydre grænser.

EU er ikke en medspiller i forsvaret for almindelige flygtninges rettigheder. EU og EU-landenes regeringer er vore modstandere.

Foto: Freedom House, flickr.com

EU: En dys-funktionel stormagt

EU var i mange super-EU-tilhængeres hjerner tænkt som Europas Forenede Stater – en ny stormagt, der kunne konkurrere med bl.a. USA. Men EU er efter 50 år stadig langt fra at være en forbundsstat efter USA-modellen.

Trods EU-parlament, fælles valuta (for de fleste EU-lande), en fælles regering (EU-kommissionen) og endda en præsident, så er EU stadig grundlæggende set et samarbejde mellem selvstændige lande.

Det er der flere grunde til. Den vigtigste er, at de fleste kapitalister stadig overvejende er knyttet til en enkelt eller 2-3 stater, nemlig den stat, der vil være villig til at forsvare deres interesser nationalt og internationalt. En sådan magt har EU ikke.

Tysklands Euro

På det økonomiske område kommer det til udtryk ved, at man nok har en fælles valuta, men ikke en fælles finanspolitik. Ikke fælles skatter og et fælles budget.

Det har skabt den absurde situation, at Tyskland (og lande, der er knyttet til tysk økonomi, som Danmark) nyder godt af den fælles valuta, mens mange andre taber på den.

For Tyskland er Euro-kursen lavere end en tysk valuta ville være, fordi den også er valuta for fx mange syd- og østeuropæiske lande, der har en mindre konkurrence-dygtig produktion. For sidstnævnte er det omvendt: Kursen bliver holdt oppe af den konkurrence-dygtige tyske industri.

Så Tysklands varer er billige og kan udkonkurrere andres, mens andre EU-landes varer er dyre og bliver udkonkurreret.

Militær

Et andet udtryk for EU's internationale svaghed er, at EU ikke har et fælles militær.

I Balkan-krigene i 90'erne, i Mellemøsten og i forhold til Ukraine er EU-landene afhængige af NATO, dvs. USA, til at forsvare deres interesser. Men oftest er EU's og USA's interesser ikke de samme.

En stormagt, der ikke har militær til at sætte magt bag sine interesser, er ikke en stormagt.

Mange af EU-landene har ikke specielt mange fælles interesser. Derfor er EU så konfliktpræget.

Folkeafstemningen om britisk medlemskab (formentlig i 2016) gør EU-bureaukraterne nervøse for, om konstruktionen er ved at falde fra hinanden.

Selve retsforbeholdet

Retsforbeholdet blev indført i 1993 – sammen med tre andre forbehold – for at få os til at stemme Ja til den Maastricht-traktat, der var blevet forkastet ved en folkeafstemning året inden.

De tre andre handlede om unionsborgerskab, om fælles EU-valuta (Euro'en) og om fælles forsvarspolitik. De 4 forbehold udgjorde 'det nationale kompromis'.

Det (samt forhåbninger om minister-taburetter) fik SF, der i 1992 havde anbefalet at stemme Nej, til at anbefale et Ja ved 'om-afstemningen' i 1993.

56,7 pct. stemte Ja, 43,3 pct. Nej. Manøvren var lykkedes – men der var ingen minister-taburetter til SF.

22 ud af 32

Siden 1993 er der indført 32 fælles-europæiske 'retsakter' (love) på politi- og retsområdet.

Ved folkeafstemningen vil ja-partierne sige ja til de 22, men ikke til de sidste 10 (heriblandt asylpolitik).

Men ikke nok med det: Fremover kan et flertal i folketinget selv bestemme, om man vil tilslutte sig de øvrige 10 – og alle kommende EU-vedtagelser på området.

Det hedder sig ganske vist, at det kræver enighed mellem de 5 ja-partier (V, K, R, S og SF), men det står ikke i selve lovforslaget, kun i bemærkningerne. Og bemærkninger til en lov er ikke juridisk bindende, som et par jurister fornylig påpegede.

Man udsteder altså en blankocheck til det til enhver tid værende flertal i folketinget, hvis man stemmer Ja.

'Politi-forbeholdet'

Blandt ja-partierne kaldes retsforbeholdet også 'politi-forbeholdet'.

Det skyldes, at EU's politisamarbejde, Europol, snart ændrer status fra at være et samarbejde mellem enkelt-stater til at være et overstatsligt organ under EU.

Hvis Danmark stemmer ja til at afskaffe retsforbeholdet på politiområdet, vil det givetvis gøre bureaukratiet nemmere for politiet.

Men det vil samtidig gøre det mindre gennemskueligt – og sværere at kontrollere demokratisk.

Et Nej vil ikke forhindre politisamarbejde i EU-landene. Politiet vil stadig kunne samarbejde om at holde os på plads.

Det kræver bare en anelse mere bureaukrati – og giver mulighed for kritiske politikere til at stille spørgsmål til den ansvarlige minister.

Stem Nej

Vores vigtigste grunde til at stemme Nej handler om, at EU er et organ for den europæiske magtelite. Derfor siger vi: Ikke mere magt til EU.

Men et Ja til at afskaffe retsforbeholdet betyder også konkret mindre demokratisk kontrol. Derfor: Stem Nej den 3. december.

Socialister og krig

Ikke alle krige er ens, og socialister må tage en forskellig stilling til forskellige typer af krige.

Af Jørn Andersen

"Krig er politikkens fortsættelse med anvendelse af andre midler," skrev den preussiske militær-teoretiker Carl von Clausewitz for ca. 200 år siden.

Derfor må vi kigge på, hvad er de krigsførendes interesser? Hvilke klasser repræsenterer de?

Tre typer af krige

Vi skelner grundlæggende mellem 3 typer af krige. Den første er den enkleste: I de undertryktes "borgerkrige" mod undertrykkerne er vi altid på de undertryktes side.

Den anden er imperialistiske røverkrige, hvor forskellige imperialistiske magter slås om magt, ressourcer osv. Det klassiske eksempel er 1. verdenskrig.

Den tredje type er undertrykte nationers kamp mod national undertrykkelse – fx Vietnam-krigen og mange andre koloniale frigørelseskrige.

Nu er virkeligheden ofte mere modsætningsfyldt end teorien. Ofte (som i Syrien) er der elementer af flere typer krige samtidig. Teorien må suppleres af konkret analyse.

Mod imperialistisk krig

Imperialistiske krige er fortsættelsen af den økonomiske og politiske rivalisering "med andre midler".

I 1. verdenskrig støttede mange socialister "deres egne" magthavere. Lenin, Trotskij, Luxemburg og nogle få andre var i starten alene om at sige: "Hovedfjenden er i vores eget land."

I sådanne krige organiserer vi modstand mod "vore egne" magthaveres krig. Vi ønsker deres militære nederlag, fordi det svækker dem og giver bedre muligheder for oprør.

Nederlag i 1. verdenskrig førte til revolution i både Rusland og Tyskland.

National befrielse

Kampe mod national undertrykkelse er mere komplekse. Ofte ledes kampen af lokale herskere, der ikke vil være juniorpartner under en imperialistisk magt.

Men for at vinde er de oftest nødt til at få opbakning fra de folk, de har tænkt sig at udbytte.

Derfor må vi både være ubetinget på modstandens side (fx i Vietnam, Algeriet eller Palæstina). Men samtidig må vi kæmpe for, at krigen bliver ført på de undertrykte klassers betingelser.

Vi kalder det "ubetinget, men kritisk støtte" til modstanden mod undertrykkelse.

Syrien

Krigen omkring Syrien er grundlæggende en imperialistisk krig, hvor mange store og knapt så store magter kæmper om magt og olie.

Derfor er det ikke nok at "støtte kurderne" og andre nationale mindretal (som vi selvfølgelig skal). Vi må bekæmpe selve den imperialistiske rivalisering – og herhjemme: Kræve Danmark ud af krigen.

Ingen illusioner i Assad

Ingen socialist bør have illusioner i diktatoren og lederen af Ba'ath partiet, Bashar Assad.

Af Charlie Lywood

Ligesom Ben Ali i Tunesien og Mubarak i Egypten bygger hans regime på, at et parti har magten og uddeler privilegier til eget bagland.

Da der var økonomisk opgang kunne den "sociale aftale", som Ba'ath partiet havde med befolkningen fra 70'erne og frem, virke.

Men siden 2000 begyndte det hele at krakelere. Økonomisk tilbagegang, udsalg af offentlig ejendom og benhård undertrykkelse af den politiske og faglige opposition var en farlig cocktail, der førte til et oprør, som det arabiske forår i 2011 satte i gang.

Nyliberalisme

Assads nyliberalistiske politik i 00'erne kombineret med den verdensomspændende økonomiske krise, som sendte tusindvis af Syriske "fremmedarbejdere" hjem igen, og en landsdækkende tørke (2008-10) skubbede til den allerede ulmende uro i arbejderklassen i byerne.

Hertil kom, at ca. 1,5 millioner flygtninge fra Irak-krigen søgte til især udkanterne af de store byer. Det pressede boligsituationen og arbejdsmarkedet. Det var her, oprøret startede.

Fra starten slog Assads regime hårdt og brutalt ned på de fredelige demonstranter. Da de bevæbnede sig for at forsvare sig, brugte han al den brutalitet, hans militær kunne fremvise.

Med tanks, tønde-bombning, helikopter-angreb osv. har han reduceret landet til ruiner, dræbt over 200.000 og drevet fire millioner syrere på flugt uden for landets grænser og 10 millioner på flugt internt.

Assad har overlevet. Dels fordi oprøret i modsætning til Egypten og Tunesien ikke hvilede på et bredt arbejderoprør. Og dels fordi både globale og regionale stormagter har understøttet hans morderiske regime med penge, logistik og militær intervention.

Ingen socialist kan støtte ham og hans regime. Han er ikke er del af en løsning for et frit demokratisk Syrien.

Socialister og Syrien-krigen

Socialister har tre hovedopgaver i forhold til Syrien.

Af Charlie Lywood

Den første og vigtigste opgave er at bekæmpe vores eget lands involvering i borgerkrigen. Løkke-regeringen, med god hjælp fra Socialdemokratiet, er på vej til at bombe i Syrien. Man har allerede bombet massivt i Irak det sidste halve år, uden succes.

Hvor mange civile er gået til? Det får vi ikke noget at vide om. Tværtimod har man styrket den ene part i konflikten – shia-militserne og deres blodige sekterisme.

Vi må samtidig også kræve, at alle fremmede tropper trækkes ud af landet – både Rusland, USA, Hizbollah og Den Iranske Republikanske garde. Ingen fred på imperialismens præmisser.

Den anden hovedopgave er at udpege den hovedansvarlige for borgerkrigen. Det er Assad-regimet, som har myrdet, bombet og fordrevet sin egen befolkning – hans regime har så meget blod på hænderne, at det ikke er en del af løsningen.

ISIS's forbrydelser til trods er det ubetinget Assad-regimet, som står for over 95 pct. af alle de dræbte i borgerkrigen. Uden at han bliver væltet, er der ingen fred og fremtid for demokrati og socialisme i Syrien.

Den tredje hovedopgave er at pege på, at arbejderbevægelsen i Syrien, som har stolte traditioner, er den magt, som kan ændre situationen, hvis de organiserer sig. Men det kræver, at de bevæbnes med politiske, sociale og nationale krav, som kan samle befolkningen.

Krav om anerkendelse af kurderne, krav om stop for krigshandlinger, krav om sociale og økonomiske forbedringer, krav om at alle de demokratiske kræfter samles i en front for at vise befolkningen, at der er et alternativ både til både Assad og islamisterne.

Mange imperialistiske magter støder sammen i Syrien

Rusland er nu militært involveret i Syriens borgerkrig. De bomber mod alle, som truer Assad-regimet.

Af Charlie Lywood

De vil gerne beholde Assad, fordi han kan sikre dem deres eneste flådebase i Middelhavet. Men også fordi en sejr til Assad ville være et nederlag for USA, som er deres rival i at have magt over ressourcer og arbejdskraft i Mellemøsten.

Samtidig har Iran og deres allierede, Hizbollah fra Libanon, været militært til stede hele tiden, og er hovedårsagen til, at de islamistiske styrker og Den Frie Syriske Hær ikke i fællesskab har rendt Assad over ende.

Iran prøver at være den store regionale magt, mens Saudi Arabien støtter Al Nusra-brigaden og andre islamistiske militser – også for at positionere sig, når freden skal sluttes.

USA og Vesten bomber også i Syrien og har gjort det meget længere end Rusland. Men først da ISIS gjorde det legitimt for Obama at gå ind.

Årsagen er ikke, at man ikke ønskede at få indflydelse i Syrien, men en krigstræthed i USA og mange vestlige lande efter nederlagene i Irak og Afghanistan. Og en erkendelse af Ruslands interesse i området.

Dette er en meget farlig situation, hvor forskellige imperialistiske stormagter både globalt og regionalt er militært til stede i en blodig borgerkrig.

Uanset moderne teknologi er marginen for fejltagelse lille. Der skal meget lidt til, før situationen kan eskalere og udløse et opgør – ikke per stedfortræder, men mellem de imperialistiske magter, der er til stede.

"En legitim desperat hungren efter frihed og fred"

Socialistisk Arbejderavis har talt med Nik Bras, fredsvagt i Palæstina om undertrykkelsen af palæstinenserne, om det igangværende oprør og om betydningen af den internationale solidaritet.

Kan du beskrive den undertrykkelse som palæstinenserne oplever?

"Besættelsen er først og fremmest psykologisk. Palæstinenserne befinder sig i en konstant tilstand af frygt og påpasselighed.

Fx tør palæstinensere for tiden ikke at gå med hænderne i lommen, fordi de er bange for at blive beskyldt for at have en kniv. I disse tider er en sådan beskyldning lig med en henrettelse uanset om det er sandt eller ej.

Frygt

Overvågningen og kontrollen på den besatte Vestbred er massiv. Frygten og påpasseligheden opstår allerede i barndommen, hvor børn på vej til skole skal passere metaldetektorer og militære checkpoint.

På en "god" dag sker der intet, men på andre dage skyder de israelske besættelsesstyrker tåregas efter børnene.

Palæstinenserne ved, at det ikke er sikkert, at de kommer hjem igen, når de sender deres børn i skole eller tager på arbejde.

Som en palæstinenser sagde til mig: "På en almindelig arbejdsdag ringer min kone til mig flere gange for at høre, om jeg er kommet noget til."

Det virker til, at det israelske militær har en bevidst strategi om at illustrere deres magt over for palæstinenserne samt at vise deres og bosætternes "overlegenhed".

Det er normalt, at det israelske militær stopper, kropsvisiterer og tilbageholder palæstinensere fuldstændig tilfældigt og uden grund.

Derudover bryder militæret ofte ind i palæstinensernes huse, blot fordi de vil benytte deres tag til at tage en pause eller bruge det som udkigspost.

Det virker nærmest til, at bosættere har fuldkommen immunitet, idet de ofte angriber palæstinensere og aktivister lige foran de israelske soldater og politiet, uden at de griber ind for at forhindre det.

Oprør fra neden

Hvordan ser almindelige palæstinensere på muligheden for opstand?

Den nuværende opstand foregår mere eller mindre uden nogen frontfigurer, ledere og partier i spidsen. Den er simpelthen organiseret af den yngre generation af palæstinensere.

Der er i sandhed tale om et oprør fra neden.

Palæstinenserne virker bange for konsekvenserne af den nuværende eskalering, men samtidig virker det ikke til, at de mister pusten. Opstanden fortsætter for fuld styrke, og flere beretter om, at de er klar til intifada-tilstande.

Jeg har dog ikke opfattelsen af, at palæstinenserne mener at det "kan betale sig" at slås. De mener selv at deres midler og metoder er ineffektive, men samtidig siger de at de ikke har noget valg.

Jeg tror simpelthen, at de er drevet af desperation. En legitim desperat hungren efter frihed og fred.

Der har været en demonstration mod besættelsen i går aftes i Jerusalem, hvor både israelere og palæstinensere gik på gaden sammen.

Mit indtryk er dog stadig at Netanyahus højreekstreme linje har opbakning blandt israelerne, hvilket primært skyldes et enormt propagandaapparat – heriblandt medierne, uddannelsessystemet og militæret.

International solidaritet

Den internationale bevægelse er vital for palæstinensernes frihedskamp – både i dagligdagen og på lang sigt.

I dagligdagen betyder den internationale bevægelse simpelthen beskyttelse.

Bevidstheden om og solidariteten med den palæstinensiske frihedskamp skaber medieomtale, hvilket får besættelsesstyrkerne til at tænke sig om en ekstra gang før de begår en forbrydelse.

På lang sigt er der ingen tvivl om, at den internationale solidaritetsbevægelse besidder nøglen til at styrke palæstinensernes frihedskamp mod besættelsesmagten.

Igennem boykot, mediebevågenhed og demonstrationer kan det israelske styre presses nok til at palæstinenserne kan frigøre sig selv.

Derfor er det vigtigere end nogensinde at styrke den internationale solidaritet med vores palæstinensiske brødre og søstre.

Interviewet er lavet af Jesper Juul Mikkelsen, foto: palestinafredsvagter.dk

"Du kan ikke gøre vores liv til et helvede og forvente, at vi accepterer det"

En bølge af knivstikkerier begået af palæstinensere i Israel har skabt et hylekor af vrede i mainstream-medierne, men de ignorerer den virkelige vold.

Af Nick Clark i Socialist Worker (UK), 31. oktober 2015

Fornyet modstand mod Israel har spredt sig på tværs af Østjerusalem, Vestbredden og Gazastriben.

Palæstinenserne reagere på besættelse og undertrykkelse. Alligevel giver israelske politikere – og størstedelen af medierne – palæstinenserne skylden for volden.

Socialist Worker spurgte i stedet en palæstinenser, hvad der virkelig foregår.

For Rabea Eghbariah, en palæstinensisk aktivist, der lever i staten Israel, var en genoptagelse af modstanden uundgåeligt. Han sagde til Socialist Worker: "Det der sker nu var forventeligt i mine øjne. Vi har været besat i så lang tid, mere end 48 år på Vestbredden."

"Du kan ikke regne med at besætte folk, og diskriminere imod dem, frarøve dem deres frihed og gøre deres liv til et helvede og så forvente, at de frivilligt accepterer din politik."

Israel har brugt den seneste bølge af knivoverfald begået af palæstinensere imod israelere som begrundelse for mere undertrykkelse.

Indtil nu er 10 israelere blevet dræbt af palæstinensere. De fleste ofre har været israelske soldater. Og Israel har dræbt mange flere palæstinensere.

Umoralsk

Rabea fortalte: "Selvfølgelig vil nogle mennesker ty til vold. Og i den forstand bør vi blive mindet om, at nogle typer vold sommetider er umoralsk. Men vi bør huske os selv på at der ikke er tale om to ligeværdige parter. Kilden til volden er besættelsen. Og besættelsen i sig selv er vold."

Den palæstinensiske journalist Lara Aburamadan er enig. "På Vestbredden har de fået nok af soldaterne og besættelsen," fortalte hun Socialist Worker.

"Det er det, der får dem til at begå volden".

I Østjerusalem og på Vestbredden, har årtier med besættelse og voldelige overfald fra soldater og bosættere ført til den seneste bølge af modstand.

"Situationen er meget anspændt," forklarer hun. "Vi er omringet af afspærringer fra israelsk og ægyptisk side. Det er det som gør, at folk føler sig uden håb."

Oven i det er de tusindvis af palæstinensiske hjem, der blev ødelagt af Israels angreb på Gaza sidste sommer, endnu ikke blevet genopbygget.

Mange mennesker står over for deres anden vinter uden et hjem. Så det er ingen overraskelse, at nogle føler sig desperate.

Lara sagde, at hun mødte en ung dreng under en af de seneste protester ved grænsen mellem Gaza og Israel:

"Han sagde: lad være at tage et billede af mig, når jeg bliver skudt," mindes Lara.

"Jeg kiggede lidt uforstående på ham, hvorfor siger du dog det, hvorfor tager du derhen? Han sagde jeg har intet håb her i Gaza, så det er det eneste for mig at gøre. Jeg har intet at miste."

Staten optrapper undertrykkelsen

Israelske styrker har myrdet godt 50 palæstinensere, da denne artikel blev skrevet (27. oktober).

Op imod 876 er blevet tilbageholdt.

Israelske styker har optrappet nedrivningerne af palæstinensiske hjem - en kollektiv afstraffelse imod de familier der gør modstand. En apartheid-mur i Østjerusalem betyder, at det er sværere for palæstinenserne at bevæge sig frit omkring.

Droner dræber

Siden Obama blev valgt som præsident er USAs brug af droner eskaleret. Endnu et læk af amerikanske efterretnings-dokumenter viser, hvordan dronerne bliver brugt.

I 2012 godkendte (!) Obama 20 mennesker som mål for drone-mord i Yemen og Somalia. I løbet af det år blev mere end 200 mennesker myrdet af droner i de to lande.

I de lækkede dokumenter gøres der bl.a. status over operation "Haymaker" i det nordøstlige Afghanistan. I løbet af de 5 måneder, operationen stod på, var knapt 9 ud af hver 10, der blev dræbt af dronerne, andre end de tilsigtede.

De lækkede dokumenter viser desuden, at militæret kalder uidentificerede mandlige ofre for drone-mordene "fjender dræbt i kamp".

Får ridderkors: En stor dag for Søren Pind

Det har været en stor dag for Søren. En fuldgod erstatning, når det nu ikke kunne blive til en egentlig sherifstjerne.

Af Lars Henrik Carlskov

Som Ridder af Dannebrog er han således rykket frem til 10. geled i den officielle rangorden.

Over ham står nu blot: Ridder af 1. grad af Dannebrogordenen – Dannebrogordenens hæderstegn – Kommandør af Dannebrogordenen – Kommandør af 1. grad af Dannebrogordenen – Storkors af Dannebrogordenen – Storkors af Dannebrogordenen m. brystsjerne i diamanter – Storkommandør af Dannebrogordenen – Ridder af Elefantordenen – de kongelige selv.

Med tilstrækkelig flid, fedt og snyd eller måske lidt royalt kuvøseguf, kan han en dag gøre sig håb om oprykning til samme liga som den ærværdige Fritz Schur eller ikke mindre beundringsværdige udenlandske diktatorer.

Strejke blandt DR's journalister

DR's ledelse vil afskaffe de 30 minutters betalt spisepause. Som modsvar valgte DR's journalister efter et fagligt møde fredag den 30. oktober at nedlægge arbejdet indtil næste dags formiddag.

Strejken spredte sig fra DR Nyheder til DR Trekanten, DR Østjylland og DR Syd.

DR's ledelse gav medlemmerne et ultimatum: Acceptér at miste din betalte frokostpause fra maj 2017, eller betragt dig selv som opsagt fra det tidspunkt.

Forringelsen sker som en del af en sparerunde, hvor der skal findes 161 mio. kr.

Fællestillidsmand i DR, Henrik Friis Vilmar, siger til journalisten.dk:

"Den eneste måde, DR kan finde pengene på, er på lønninger. Hvis spisepausen bliver selvbetalt, så skal vi jo vagtsættes 2,5 time mere om ugen. Det betyder, at man kan fyre et tilsvarende antal mennesker, for hvor skulle besparelsen ellers komme fra?"

Tillidsmand for DR Trekanten siger:

"Det her pisser folk af, for at sige det mildt. Det udtrykker en manglende anerkendelse af vores arbejde og manglende forståelse for den måde, vi arbejder på."

DRs medarbejdere kan gøre indsigelser mod ledelsens plan frem til den 13. november.

Suspekt: **Sexisme og klassehad**

Suspekts tekster appellerer til en øget klassebevidsthed, men tager samtidig del i hverdagens sexisme. Det er ikke uden problemer.

Af Sigurd Sejer Skov, foto: Wikipedia

Suspekt er en dansk rap-gruppe, der bl.a. har optrådt på Orange scene på Roskilde festival, og udgivet albummet Prima Nocte, som indeholder nogle af deres mest kendte numre heriblandt "Proletar" og "Sut den op fra slap".

Suspekt spiller en provokerende rolle rent kulturelt gennem deres genopførelse af hverdagens undertrykkelse.

Undertrykkelsen vises både i deres delvise klassebevidsthed, men også gennem seksuel undertrykkelse.

Tager man et nærmere kig på Suspekts tekster, er det altså en gruppe, som både appellerer til forøgelse af klassebevidsthed, men samtidig tager del i hverdagens sexisme.

Det, at den seksuelle genopførelse af daglig undertrykkelse gennem deres tekster og shows pludselig bliver accepteret i et offentligt rum, har en tiltrækningskraft og vækker nysgerrighed, lige såvel som det giver en illusion af øget seksuel frihed.

Hvorfor kan Suspekt fremstå seksuelt frigørende?

Suspekt selv har tidligere sagt, at de spiller en kvindefrigørende rolle.

Til Politiken har de sagt, at kvinder tænker på præcis samme måde som dem. De skriver blot ud fra mandens synspunkt. De siger også, at det jo ikke er virkelighed, men underholdning.

Men uanset om deres show bare er for sjov, eller om de blot skildrer mandens synspunkt, er de egentlige seancer som Suspekt opfører, ikke kvindefrigørende, men derimod en reducering af kvindens rolle til blot at være objekt for mandlige seksuelle fantasier.

I Suspekts tekster har manden en dominerende rolle, og kvinden har rollen som værende mindre værd. Hun eksisterer i det omfang, at hun skal opfylde mandens seksuelle behov.

Suspekts rolle i den borgerlige kultur

For at udpensle den rolle som Suspekt spiller i kulturen, kan man bruge et Marx-citat fra "Den Tyske Ideologi" (1846):

"Den herskende klasses tanker er i hver epoke de herskende tanker, dvs. den klasse, som er den herskende materielle magt i samfundet, er tillige dets herskende åndelige magt. ... Tankerne hos gennemsnittet af dem, der er berøvet midlerne til åndelig produktion, er underkastet den."

Suspekt er underlagt den herskende klasses tankemæssige produktion, men er samtidig med til at reproducere den. Når Suspekt får kommerciel succes på at gøre kvinder til objekter, er det et udtryk for den borgerlige kulturs overherredømme.

De spiller samtidig en tvetydig rolle i den kulturelle kamp, fordi Suspekt også klart har progressive tekster. F.eks. har Suspekt klasse-aspekter med i deres tekster. Men de er samtidig stærkt præget af håbløshed.

Håbløshed

I numre som "Proletar" og "Alle mod alle" eksisterer der et modsætningsforhold mellem det proletariske liv, hvor der er en bevidsthed om undertrykkelsen, men samtidig håbløshed og opgivelse.

Det er netop håbløsheden, der skaber rum til sexismen. Undertrykkelsen kræver en reaktion, men denne er ikke nødvendigvis et krav om forandring.

Uden det klassebevidste oprør mod undertrykkelsen, reagerer Suspekt med en genskabelse af den patriarkalske kulturs dominans, genopført gennem seksuelle relationer i deres tekster.

Det man skal kunne forstå, når man sammenkobler den del af Suspekt, som er klassebevidst, og den del, som er kvindeundertrykkende, er, at man ikke kan vinde et oprør, hvor den ene halvdel af arbejderklassen undertrykker den anden

Hvad skal vi mene?

Selv om Suspekts tekster ikke kan være udgangspunkt for socialistisk praksis, så handler det ikke om at fordømme dem.

Socialister må i stedet kritisere de dele af teksterne, der er kvindeundertrykkende eller udtrykker håbløshed, og fremhæve de dele, der udtrykker klassebevidsthed. Vi må udfordre den modsætningsfyldte bevidsthed.

Den mest effektive måde at samle arbejdere på, som ellers er splittet af sexisme og racisme, er gennem fælles aktion.

Men det giver ikke mening at lade stå til, indtil den kollektive modstand sker. Modstand sker ikke af sig selv, men kræver, at mennesker handler og diskuterer.

Udfordringen af sexistisk populærkultur er ikke splittende for arbejderklassen. Tværtimod: Kvindekampen er med til at samle den, på tværs af køn.

Det er derimod alle former for kønschauvinisme, som splitter. Derfor er det nødvendigt konstant at udfordre sexistiske ideer, ligesom at vi udfordrer andre aspekter af det kapitalistiske samfund.

Udfordrer man dem ikke og lader stå til, vil den herskende klasse blot splitte arbejderne mere og mere.

Majstrejkerne 1974

Borgerlige regeringer kan væltes

400.000 arbejdere deltog i majstrejkerne i '74. Strejkerne sammenkædede arbejderbevægelsens krav mod staten og kapitalen.

Af Jan Storgaard

Utilfredsheden med Socialdemokratiet i begyndelsen af 70'erne resulterede i et katastrofevalg i december 1973. Med en tilbagegang på over 12 % måtte Socialdemokratiet afgive regeringsmagten til en borgerlig regering. Poul Hartling fra Venstre blev leder af en regering med minimalt parlamentarisk grundlag.

Den internationale krise var begyndt at slå igennem i Danmark: stigende betalingsbalanceunderskud, arbejdsløshed, inflation og udlandsgæld, voksende statsbudget og faldende profitter. Problemerne tårnede sig op.

Den traditionelle borgerlige kriseløsning var et massivt angreb på arbejderklassen. Allerede i januar 1974 fremlagde Venstreregeringen sine første bud på at løse kapitalens krise: Pris- og lønstop, besparelser for tre milliarder kroner og de forventede tre dyrtidsportioner skulle erstattes af et skattefradrag.

Dyrtidsportionerne var en lille kompensation for prisstigninger og inflation, som arbejderklassen havde tilkæmpet sig tidligere (de forsvandt helt midt i 80'erne).

Lo siger nej

LO sagde klart nej til indgreb i dyrtidsportionerne i januar, og regeringen var allerede kørt fast.

I løbet af foråret diskuterede Venstreregeringen forskellige indkomstpolitiske indgreb med Socialdemokratiet.

Socialdemokratiet var ikke imod indgreb, og havde allerede i efteråret 1973 indført afgiftsstigninger og forbrugsreguleringer.

Venstre og Socialdemokratiet blev dog ikke enige, og Venstre fremsatte sine forslag i begyndelsen af maj 1974: Afgiftsstigninger for fem milliarder kroner, højere huslejer og besparelser på finansloven. Alt i alt et meget stort angreb på arbejderklassen.

Strejke

Allerede dagen efter fremsættelsen, den 9. maj, var mere end 50.000 arbejdere gået i strejke. Arbejdsnedlæggelserne startede på to store traditionelt socialdemokratiske arbejdspladser: Lindøværftet og Odense Stålskibsværft. Strejkerne bredte sig.

Den 13. maj var mere end 150.000 arbejdere over hele landet i strejke. En demonstration på Christiansborg Slotsplads fik opbakning af 100.000. Den 14. maj var situationen afventende, en slags stilhed før stormen.

Afgiftsforslaget – det sorte forlig – blev endelig vedtaget den 15. maj (Socialdemokratiet stemte imod), herefter tog strejkeaktiviteten til igen. Den 16. maj strejkede mere end 250.000 arbejdere i protest.

Herefter ebbede bevægelsen ud og situationen blev igen normal, men regeringen var mærket og dødsdømt. Hartling regeringen overvandt aldrig majstrejkerne i '74. Valget blev først udskrevet i december, men afgørelsen blev truffet på arbejdspladserne i begyndelsen af maj '74.

400.000 mod Hartling

Mere end 400.000 arbejdere over hele landet havde deltaget i kampen mod det sorte forlig. Ikke siden 1956 havde der været så omfattende strejker og arbejdsnedlæggelser. Arbejderklassen havde igen vist sin styrke og vist, at indkomstpolitik og afgifter var upopulære og klassefjendske.

Majstrejkerne blev et bevis for, hvor svært det var for en borgerlig regering at føre nedskæringspolitik uden om Socialdemokratiet og LO. Efterhånden som flere og flere arbejdspladser nedlagde arbejdet, blev flere og flere socialdemokratiske fællesorganisationer initiativtagere til møder og demonstrationer.

Undervejs i strejken skete et reelt skift i LO's holdning. I starten udtalte LO formand Thomas Nielsen, at der kun var tale om "kommunistisk inspireret hysteri", senere forlød det fra SID formanden, at "så mange kommunister er der jo heller ikke".

LO blev reelt politisk ledende i bevægelsen. Majstrejkerne var et bevis for LO's styrke og evne til at gå ind og politisk overtage den spontane bevægelse. Strejkerne startede som protest mod Socialdemokratiets deltagelse i forhandlingerne.

Da dette krav var indfriet, kunne den socialdemokratiske fagbevægelse igen forenes om at stoppe strejkebevægelsen. Prestigen var reddet.

Ud med Hartling – Ind med Anker

Parolerne i maj var "Ud med Hartling – Ind med Anker" og udtrykte helt klart den socialdemokratiske LO-tops hedeste ønsker.

Ved at overtage den politiske ledelse af majstrejkerne forsøgte LO at indfange og neddæmpe arbejderklassens kritik af LO og bane vejen for et styrket Socialdemokrati ved et kommende valg. Denne strategi lykkedes kun delvis.

Det kommunistisk dominerede Formandsinitiativ forsøgte at få strejkebevægelsen til at fortsætte ved at kræve en lokal lønkompensation på to kroner mere i timen som modsvar mod forliget.

Det lykkedes ikke, fordi majstrejkerne var en spontan bevægelse rejst på de offensive krav, at forliget skulle tages af bordet, og regeringen skulle gå af. Kravet om 2 kroner mere i timen medvirkede til at splitte strejkebevægelsen.

Arbejdsretten

I oktober 1974 behandledes arbejdsnedlæggelserne fra majstrejkerne i arbejdsretten. Som altid i denne klassedomstol idømtes arbejderne bod.

Den første dom mod arbejderne på Svendborg Værft udløste spontane strejkeaktiviteter med mere end 25.000 deltagere. Dette førte til, at LO og DA i Arbejdsretten slog en streg over de overenskomststridige strejker fra maj, boden blev frafaldet.

En sag mod 22 københavnske fagforeningsformænd for opfordring til deltagelse i overenskomststridige strejker blev ligeledes frafaldet.

Dette var første gang, arbejderklassen havde været i stand til at ændre en allerede afsagt dom i Arbejdsretten. Selv tidligere så stærke strejker som plattepigernes kamp i 1972 eller de meget omfattende arbejdsnedlæggelser i '69-'70 havde ikke kunnet ændre på arbejdsrettens domme.

Strejke igen

I november var arbejdsløsheden vokset til 10 % mod 4% i maj, den internationale krise var tiltaget og profitterne faldt fortsat. Arbejdsgiverne havde fået det sorte forlig igennem i maj, men dette var ikke nok. Venstre regeringen fremlagde nye afgiftsforslag og nye indskomstpolitiske stramninger. Disse nye forslag overgik langt tidligere forslag.

En ny strejke og protestbevægelse gik igang over hele landet. Strejke- og demonstrationsbølgen kulminerede den 26. november, hvor mere end 100.000 deltog i en demonstration på Christiansborg Slotsplads.

Det var lykkedes Formandsinitiativet at få Socialdemokratiet med som arrangør af denne demonstration. Hovedtaler blev Anker Jørgensen, som imidlertid blev pebet ud på slotspladsen af de utilfredse arbejdere.

Hartling regeringen kunne ikke fortsætte, og et valg blev udskrevet til afholdelse i begyndelsen af januar 1975.

Valg

Valgets store sejrherre blev paradoksalt nok Venstre, der næsten fordoblede sin stemmeandel. Borgerskabet havde takket for det sorte forlig og de klassefjendske intentioner i de nye afgiftsforslag.

Socialdemokratiet fik en mindre fremgang på knap 5 % og opnåede ca. 30 % af stemmerne, men fortids høje stemmetal på 37% var dog ikke nået. Kommunisterne fik ikke indfriet deres forventninger om fordobling af deres mandattal i folketinget. De fik kun et mandats fremgang.

Majstrejkerne i '74 havde også sat sig spor i Socialdemokratiet. På trods af valgsejren kunne Venstre imidlertid ikke fortsætte, og Socialdemokratiet måtte nødtvungent overtage regeringsmagten.

Socialdemokratiets politik i de efterfølgende år var ikke grundlæggende forskellig fra de borgerliges politik.

Men majstrejkerne viste tydeligt, at arbejderne kan vælte en regering. En erfaring, som hundredtusinder af britiske minearbejdere også gjorde i februar 1974, da de væltede den konservative Heath-regering.

Artiklen blev bragt første gang i Socialistisk Arbejderavis nr. 103, maj 1994.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Græsk strejkebølge fortsætter kampen mod nedskæringer

Havnearbejdere startede en todages strejke over hele Grækenland kl. 6 om morgenen den 2. november. Ved Piræus havn nær Athen var strejken 100 pct. succesfuld – ikke et eneste skib sejlede ind eller ud.

Af Stelios Michaelides

Hundredvis af havnearbejdere marcherede gennem havnen med støtte fra den radikale venstrefløj og fra andre havnearbejdere, som strejkede mod privatiseringer ugen før.

Fagforeningerne har fortalt om lignende succeser ved de andre græske havne.

En strejkende sagde, at han havde arbejdet på et skib med en besætning på kun 12 – hvor der normalt burde være 25. Det betød arbejde i farlige 18-timers vagter.

Og mange har ikke fået løn de sidste måneder.

“Vi kan ikke holde ud at arbejde sådan mere,” sagde han.

Generalstrejke

Fagforeningerne planlægger en generalstrejke torsdag den 12. november.

Den strejkende tilføjede: “Vi bliver nødt til at fortsætte kampen. Generalstrejken er kun ét skridt – det kræver mere end en én-dags strejke for at vinde.”

Havnearbejderne planlagde at besætte deres pensionskasses kontorer 3. november.

Regeringen – ledet af venstrefløjspartiet SYRIZA – planlægger at slå alle arbejdernes pensionskasser sammen til én. Det er for at kunne mindske udbetalingerne med op til 30 pct. og sætte pensionsalderen op til 67 år. For nogle arbejdere betyder det to års ekstra arbejde – for andre mange flere år.

Andre regeringer har prøvet – og fejlet – i at gennemføre denne forringelse.

Strejkebølge

Nu, kun 6 uger efter SYRIZAs genvalg, er der en strejkebølge mod det tredje memorandum – den nedskæringspakke, regeringen underskrev som en del af Grækenlands tredje redningsplan.

I alle sektorer organiserer arbejdere protester imod den.

Mere end 10.000 studerende og lærere protesterede i Athen den 2. november. Mangel på lærere betyder, at mange studerende ikke får alle deres timer.

Lærernes fagforening holdt en tre-timers strejke, så deres medlemmer kunne deltage, og de er under pres for at indkalde til flere protester.

På alle fagforeningsmøder i de seneste uger har folk sat lederne under pres. De siger “Vi må indkalde til protester. Vi må indkalde til strejke. Vi må gå på gaderne mod det tredje memorandum.”

Massemøder

Universitetsstuderende går på gaden 4. november. Studerende på Kretas Universitet har besat de sidste 3 uger.

De kræver penge til husleje og transport – og er imod privatiseringen af deres kantine.

Og alle rådhuse i hele Grækenland vil blive besat den 4. november, for at arbejdere kan holde massemøder og organisere til generalstrejken.

De står over for privatiseringer af mange dele af den offentlige sektorer og en ny runde af massefyringer, da midlertidigt ansatte arbejderes kontrakter udløber.

Der er også kamp på flygtningespørgsmålet.

Alt dette viser, hvordan folk opfatter regeringen. De siger: SYRIZA er måske nok i regering, men vi bliver nødt til at kæmpe for at vinde det, vi har brug for.

Rapport fra den internationale antiracistiske konference i Athen

KEERFA (bevægelsen mod den racistiske og fascistiske trussel i Grækenland) holdt i oktober en international konference for antiracister og antifascister.

Af Sigurd Sejer Skov og Marie Jæger

KEERFA har bragt mange forskellige miljøer ind i den antiracistiske og antifascistiske kamp. Konferencen afspejlede en imponerende bredde og diversitet – uden at gå på kompromis med radikaliteten.

Der var alt fra politiske partier, fagligt aktive og studenterforeninger, organiserede etniske minoriteter, flygtningeorganisationer og aktive advokater, som er involveret i retssagen mod Gyldent Daggry og flere internationale deltagere.

Modstand

Syriza-regeringen har lagt sig fladt ned over for EU’s krav om grænsekontrol og forsøger endda at lægge låg på den antiracistiske modstand, fx ved at retsforfølge flere, som har hjulpet flygtninge.

Til gengæld har fagforeningerne spillet en central rolle i flygtningearbejdet. Både mht. akut nødhjælp og pres på staten.

Organiserede arbejdere har arbejdet i døgndrift med sundhedspleje og transport af flygtninge.

Fagforeningerne på konferencen gjorde det helt klart: Flygtningespørgsmålet handler om klassesolidaritet.

Konferencen besluttede en fælles-europæisk aktionsdag 19. marts hvor der skal demonstreres mod racisme og fascisme, for åbne grænser. Kontakt isu@socialister.dk for mere info.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafd

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 19. nov.: Antiracisme hvorhen?
Torsdag 26. nov.: Klimakampen i dag
Torsdag 3. dec.: Den russiske revolution
Torsdag 10. dec.: Hæren, militæret og imperialisme
Torsdag 17. dec.: Revo-jul

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 12. nov.: Klimakrise og socialisme
Torsdag 19. nov.: Røde begrundelser for at stemme nej
Torsdag 26. nov.: Marx og økologi / Marxologi
Torsdag 3. dec.: New Public Management
Torsdag 10. dec: Revolution og kontrarevolution i Mellemøsten
Torsdag 17 dec.: A People’s History of Christmas
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland

Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Tirsdag 24. nov.: Hvem er de revolutionære sociale kræfter anno 2015?
Tirsdag 8. dec.: Den kinesiske økonomi - på vej hvorhen?
IS/U på facebook

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

COP21: Tid til klima-handling

Når verdens ledere mødes i Paris for at aftale en "ny ambitiøs klimaaftale" skal vi ikke vente andet fra dem end luftige aftaler og arrogant ligegyldighed. Heldigvis ser det ikke helt sort ud: en ny klimabevægelse er ved at spire frem.

Af Christine Bergen

Klima-topmødet i Paris 30. november til 12. december er sat stort op: Det skal være det topmøde, hvor verdens ledere fastlægger endelige CO2-reduktionsmål for 2020-2030.

Målene skal kunne holde opvarmningen under 2 grader, hvilket er den grænse som sandsynligvis (!) kan forhindre (total) klimakatastrofe.

Mange øjne og håb rettes mod COP21 i Paris – ligesom de gjorde mod COP15 i København i 2009.

COP15 skulle fastlægge en ambitiøs efterfølger til Kyoto-protokollen, men endte i stedet ud med "Copenhagen accord" – løse hensigtserklæringer, og en plan om ikke at evaluere "effekterne" af disse hensigtserklæringer før 2015. Altså ved det kommende topmøde i Paris.

Skuffelse

Hvis man håber på at verdens ledere vil "komme til fornuft" og gøre bare nogle af de ambitiøse ting, der skal til for at redde klimaet, vil man blive skuffet.

Forud for det sidste forhandlingsmøde før COP21 i Bonn, fremlagde forhandlingslederne for COP21 et 20-siders udkast til den endelige aftale, som ifølge Maxime Combes, økonom og aktiv i ATTAC Frankrig, er helt utilstrækkeligt.

Bl.a. forhandles der ikke om landenes reduktionsmål. FN's klimapanels anbefalinger, om hvor meget drivhusgasserne skal reduceres på kort og mellemlangt sigt, nævnes slet ikke.

Papiret er meget ukonkret på klima-tiltag, og der skal først gøres status i 2023-24!

Den fossile energisektor (som støttes direkte og indirekte af staten med 10 mio. dollars i sekundet) nævnes end ikke. Ordet "vedvarende energi" nævnes ikke, og der er ingen planer for at fremme det.

Ikke helt sort...

Hvis vi lader det være op til verdens ledere er kursen mod klimakatastrofe sat. Men alt er ikke helt sort: Der er tegn på, at en ny klimabevægelse er ved at opstå.

Vi har set massive mobiliseringer omkring COP21 i Frankrig.

Juliette Rousseau fra Coalition Climat 21 siger:

"Det er første gang, at vi i Frankrig har set en så bred koalition, hvor mere end 130 grupper og organisationer er enige om at støtte mangfoldighed i aktionerne, der spænder fra demonstrationer til civile ulydighedsaktioner."

Protesterne i Paris kan meget nemt blive endnu større, end de 100.000 der marcherede 12. december 2009 i København under COP15.

Også i andre europæiske lande rører klimabevægelsen på sig, og det ser ud, som om der er mere liv omkring mobiliseringerne til topmøde-demonstrationerne end de foregående år.

I USA har klimabevægelsen efter 7 års kamp lige vundet en meget vigtig sejr i kampen mod Keystone XL olie-ledningen – som blev til symbol på kampen mod kapitalismens ødelæggende effekt på klima og miljø.

Håbet for kloden – og især dem der bor på den – ligger i, at vi opbygger styrken til at gå imod vores magthaveres økonomiske interesser, som skaber klimakatastrofe, sociale katastrofer, krig osv.

Vigtig sejr til amerikanske klima-aktivister

Efter 7 års kamp har klima-aktivister i USA vundet: Keystone XL-rørledningen bliver ikke bygget, meddelte Obama 6. november.

Af Christine Bergen

Modstanden mod Keystone XL har samlet bredt. Foran det Hvide Hus og over hele USA har miljøaktivister, den oprindelige befolknings organisationer, fagforeninger osv. protesteret imod planerne.

Klima-organisationen 350.org lister mere end 750 protester siden 2011.

De omfattende protester var oppe imod den magtfulde olieindustri – og dens mange allierede i det Hvide Hus, statsapparatet osv. Uden Keystone XL ville udvindingen af olie fra tjæresand nemlig ikke være nær så profitabel.

Men den enorme og brede modstand tvang alligevel Obama til at gå imod industriens interesser. Den 6. november sagde han, at der ikke ville blive givet tilladelse til at bygge det nye rør-system.

Obama har udtalt, at olie-røret har spillet en "overdreven rolle i vores politiske debat".

Erich Pica, formand for Friends of the Earth (i Danmark: NOAH), sagde:

"Dette er et særligt øjeblik for græsrods-aktivisme og for kampen mod fossile brændstoffer. I syv år har folk over hele USA kørt kampagne sammen for at omgøre, hvad der tidligere ville have været en rutine-beslutning om at godkende et olie-rør, til en styrkeprøve om kampen mod global opvarmning."

Keystone XL: En katastrofe for klima og miljø

Fra Canada til Texas løber rør, som transporterer den olie, som canadiske olieproducenter udvinder af tjæresand.

Udvindingen er en meget giftig og miljø-ødelæggende proces, som nogle gange kræver mere energi, end der er i den olie, man udvinder.

Fra Texas kan olien så blive raffineret og solgt. En vigtig forudsætning for at få gang i produktionen af olie fra tjæresand.

Keystone XL var en planlagt udvidelse af de allerede eksisterende rør – som skulle transportere 800.000 tønder olie fra tjæresand til Texas dagligt.

Siden Keystone-rørerne åbnede i 2010 har der allerede været 14 spild. En rapport forudså, at Keystone XL ville have 91 alvorlige spild i de første 50 år.

Den anerkendte klimaforsker James Hansen – som var en del af protestbevægelsen – sagde om Keystone XL: "Udnyttelse af tjæresand vil gøre det usandsynligt at stabilisere klimaet og at undgå katastrofale påvirkninger af det globale klima."

COP21 KLIMAMARCH // HANDLING NU

Søndag den 29. november kl. 13.00-16.00, Den Røde Plads til Christiansborg, København.

Så er det NU det gælder, hvis vi skal stoppe klimaforandringerne og have et grønt og globalt ansvarligt Danmark. Vi laver en stor og flot klimademonstration i København den 29. november, som er global aktionsdag. Det er dagen inden COP21 klimatopmødet starter i Paris. 21 års snak er nok. Vi vil have handling nu.

Krav: En visionær og fremsynet politik for klima- og miljø // 100 % vedvarende energi
Grøn omstilling til gavn for alle // Klimaretfærdighed – verdens fattigste skal ikke betale de riges klimaregning

Anker Jørgensen var fagforeningsformand fra 1968 til 1972 og statsminister fra 1972-73 og 1975-82. En klassisk repræsentant for den socialdemokratiske reformisme.

Socialisme for begyndere

Reformismen

Reformismen er både et udtryk for arbejderklassens ønske om forandring, men binder samtidig arbejderklassen ideologisk til systemet.

Af Jørn Andersen, foto: Wikipedia

I sidste nummer så vi på, hvordan den "modsætningsfyldte bevidsthed" i arbejderklassen har et politisk udtryk: Reformismen. Tingene burde ændres, men de fleste arbejdere tror ikke på, at de har styrken til selv at gøre det.

Derfor håber man på, at progressive politikere eller faglige ledere vil gøre det. Disse modsætningsfyldte ideer findes på hver eneste arbejdsplads og endda ofte i den enkelte arbejders hoved.

Den organiserede reformisme

Men reformismen er mere end blot et udtryk, en afspejling af bevidstheden i arbejderklassen. Reformismen er også en aktiv, organiseret kraft, der kæmper mod andre kræfter om indflydelse i arbejderklassen.

Den kæmper både mod reaktionær, borgerlig og mod revolutionær socialistisk indflydelse i arbejderklassen. Den har ofte præsenteret sig som "den fredelige vej" til socialisme – eller blot til forandring.

Reformismens sociale rødder findes især i laget af (vel-)betalte faglige ledere, fagbureaukratiet, men senere også i laget af socialdemokratiske administratorer i folketing, byråd osv.

De udtrykker sig henholdsvis som "faglig" og "politisk" reformisme.

Den ujævne kamp

I arbejderbevægelsens barndom var den ikke opdelt i en faglig og en politisk del. Den var én bevægelse, der både kæmpede på arbejdspladserne og stillede politiske krav.

Men når man havde kæmpet og indgået en aftale med arbejdsgiveren, skete der to ting: For det første, at arbejdsgiveren oftest stillede som betingelse for aftalen, at arbejderne "garanterede roen" på arbejdspladsen.

For det andet var det oftest sådan, at man efter en hård kamp ikke straks startede den næste kamp.

Kampen udvikler sig altså ujævnt, og i perioder med ro blev vægten lagt på at sikre, at arbejdsgiveren overholdt aftalen – altså på "administration".

Fagbureaukratiet

Opgaven med at "garantere roen" og med at administrere indgåede aftaler blev ofte overgivet til faglige ledere, der (i det mindste delvist) var frikøbt fra det daglige, trælse og beskidte slid på arbejdspladsen.

Arbejdsgiverne indså hurtigt, at de havde fordel i at give disse "administratorer" lidt bedre forhold. De fik lettere og mindre beskidt arbejde og måske deres eget lille hjørne på arbejdspladsen.

Arbejderbevægelsens administratorer blev personligt ansvarlige for aftalernes overholdelse over for de andre arbejdere. Og de blev personligt ansvarlige for roen på arbejdspladsen over for arbejdsgiveren.

Mellem arbejdere og arbejdsgivere

Dette ændrede deres sociale rolle: De var ikke længere først og fremmest arbejdere som alle de andre arbejdere – "de fremmeste blandt ligemænd".

De blev et lag af professionelle forhandlere – et selvstændiggjort lag mellem arbejdere og arbejdsgivere.

I bevægelsen blev vigtige beslutninger ofte ikke længere taget på demokratiske arbejdermøder, men af disse selvstændiggjorte "fagbureaukrater".

Siden er fagbevægelsens bureaukratiske apparat vokset enormt – ofte efter krav fra arbejdsgivernes stat, der så en interesse i at sikre, at fagbureaukraterne disciplinerede og kontrollerede deres egne medlemmer.

Ja, apparatet er vokset så meget, at mange opfatter apparatet som værende "bevægelsen". Den er for mange ikke længere de hundredtusindvis af medlemmer.

Økonomisk og politisk kamp

Men der sker samtidig en anden proces, der forstærker denne udvikling: Bevægelsen opdeles i en faglig og en politisk del.

Den faglige del forvaltede systemet af aftaler mellem arbejdere og arbejdsgivere. Den politiske del skulle stille op til, og vinde, valg til byråd og folketing.

Valg-logikken betød, at det var nemmere at vinde opbakning fra de dele af arbejderklassen, der ikke var, eller for nylig havde været, i kamp, hvis man "modererede" sine krav og sit sprog. Det var i den politiske del, at tilpasningen til midterpolitik først tog fart.

Adskillelsen mellem økonomisk (faglig) og politisk kamp er en grundlæggende del af reformistisk ideologi og praksis.

Reformismens to sider

Reformismen i sin organiserede form er ikke først og fremmest ideologi. I den udviklede kapitalisme er den et politisk udtryk for interesserne hos et lag af faglige og politiske "forvaltere" i fagbevægelsen og staten.

agbureaukratiet er et lag, der står mellem arbejderklassen og kapitalen. Det er selvstændiggjort fra begge hovedklasser. Det lever af at forhandle kompromisser mellem dem – uanset hvad kompromisset indeholder.

Men reformismen har samtidig kunnet vinde opbakning hos – og begejstre – et flertal af arbejdere i lange perioder, fordi den også udtrykte et reelt dilemma i de fleste arbejderes hoveder: Kamp mod eller tilpasning til systemet?

At reformismen stadig kan begejstre har vi senest set med SYRIZA i Grækenland, Podemos i Spanien og Corbyn i Storbritannien.

I næste nummer kigger vi på, hvordan reformismens dominans kan brydes.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N